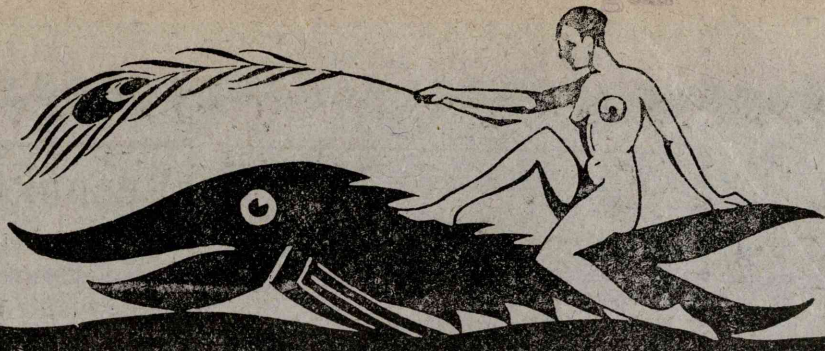

KAVIAR

KULTURA • EROTIKA • MŰVÉSZET • HALADÁS

Fiatal apacslány

— Francia felvétel —

Kohl András

hölgyfodrászati terme. Belváros, Szentgyörgy-tér. (Bejárat Lonovich-u)
Elsőrangú hölgyfodrászat, hajfestés, manikűr. 33

Gyémánt Gáspár

paplanos és kárpitos, Gyárvaros Tigris utca 7
Vállal minden a szakmába vágó munkákat — 41

Ha szép akar lenni, használjon
Kulka-féle Liliomtej-krémet
Liliom-pudert
Liliomtej-szappant
Kapható kizárólag a Városi Gyógyszertárban Belváros.

„Tries” cipők

elsőrendűek és tartósak
Tries, Timisoara, IV. Begajobbsor 19.

Joszt József

uri és női cipész. Timisoara 11. kerület Széna-tér 8 Férfi és női cipők mérték után pontosan készülnek. Javításokat soron kívül elintézt.

Granatir Traján

Műkelmefestő és vegytisztítóintézete
Fiók: Timisoara III. Hunyadi ut 6 Mária mellett.

Vállalati telep: Belváros, Jenő herceg ucca 12. a Várady plissé és gouvrré intézetben.

Vállal minden e szakmába vágó ruhák festését és vegytisztítását. 7

Fassbinder Lajos

Uriszabó, 43
Temevár, II. Három király u. 4 szám,
készíti a legdivatosabb öltönyöket, a legkényesebb izlésnek is megfelelően.
Postamunkákat is vállal! Szólid árak!

Gelbermann Menyhért

Dentist — fogász
Timisoara, IV. Kossuth Lajos u. 19. szám
mindennemű
Fogmunkák,
Fogpótlások 38
kaucsuk és aranyban!

Gutjahr György

Timisoara, II.
Bárany utca 18
Telefon 10 68.

Ruha és szőrmefestés, kémiai vegytisztító intézet, különlegesség ágytoll tisztításban (régii toll felfrissítése).

Alkalmi ajándékokat

legolcsóbban beszerezhet
Ioan Dumoni
órák és ékszerésznél
Timisoara IV. Str. Iancu Vacarescu 25 (Bemgasse)

Ön szép lesz ha „Dolly” krém, pudert és szepilövizeit használ, mely mindennemű szeplőt, májfoltot, mitesszert stb. legrövidebb időn belül eltávolít. — Kapható:

Roth Jenő gyógyszer-tárban Timisoara, Mehala
(villamosmegálló.)

Pollák Hermann

Kárpitos és paplankészítő
Timisoara IV. Hunyadi ut 6. sz.

Paplanok, Sezlongok, speciális Bőrbutorok készítése és javítása szolid árak mellett! 28-7

Vésnöki munkák:

Zászlószegek
Sporttermékek
Egyesületi jelvények,
Rézbélyegzők
Zománctáblák (27-36)
Rézajótábla
Legolcsóbban készülnek
Ékszerészeknek külön árjegyzék
Atelier de Gravura, Timisoara I.
Piata Sf. George No 4.

Kovinka Somborac, Timisoara

IV. Uri ucca 4. sz.
Mindennemű divatkalapok raktáron,
olcsó árak mellett. 28-10

A RÓKA

A legjobb képes heti élel-
lap. Ára 10 Lei, 4 dinár,
2-50 ckor.
— Mindenütt kapható. —

„Megváltás”

poloskairtószert minden háztartásban nélkülözhetetlen. Kapható:
Weisz Antal
butorúztetésben, II. Mérég-utca 4 szám

On is meggyőződhet róla, hogy a legjobb sütemények, fagyalt és jeges kavé Mann cukrásznál kaphatók.
Timisoara, II., Andrási ut 12.

Stáry Sándor

Uri és női cipész Gyárvaros,
Fő u. 39 sz. [volt Kész Péterné-féle
cipőüzlet]

Divatos cipők bármely módon a legkényesebb igényeknek megfelelően. Polgári árak.
Javítások soron kívül. 40

Kubitz Frigyes

kárpitos- és diszitóműhelye
Gyárvaros, Három király u. 18 sz.
alatt. 43
Vállal mindennemű kárpitosmunkát, valamint autópárnázásokat és kárpitozásokat.

Szerkesztőség és kiadóhivatal :
Zimisoara (Temesvár) II. kerület
Fabrica, Str. Ioan Maiorescu (Bá-
rány-utca) 13. sz.

Folyószámlák:
Romániában: Magyar Ált. Hitel-
bank fiókjánál Timișoara

Csehszlovákiában:
Leszámitoló és Közgazdasági
bank r. t. fiókja, Kosice (Kassa)

Jugoszláviában:
Ált. Hitelbank R. T. Subotica,
(Szabadka) és ennek fiókja:
Senta — Zenfa

Előfizetési árak Romániában:
Egész évre — — 950 lei
Fél évre — — 480 lei
Negyed évre — — 240 lei
Jugoszláviában 1/4évre 100 dinár
Csehszlovák. „ 60 c. kor.
Ausztriában „ 10 silling
Németország. „ 3 márka
Olaszországban „ 40 lira
Magyarországon „ 9 pengő
Külf. előfizetések külföldi f. számláinkra fizetendők be. Magyarországiak postán, utalványon küldhetik be.

Egyes szám egész Romániában
20 lei, Bucurestiben 25 lei
Jugoszláviában 8 dinár, Csehszlovákiában 3 c. kor.; Bécsben 50 gar.; 4 lira; 4 fr. frank; 20 pf.

Főszerkesztő:
DINNYÉS ÁRPÁD

Felelős szerkesztő:
BENGI T

Művészeti szerkesztő:
Sajó Sándor és Buttyán Vilus

Hirdetési tarifa: Négyzetcentiméterenként 10 lei. Hirdetési díjak előre fizetendők. — Lapunkban megjelent novellák, regények és más közlemények átvétele, reprodukálása és előadása szigorúan tilos és bármely államban törvény szerint lesz büntetve.

Találka helyett találka

— Komor Ede fordítása —

Éva férje bankár volt. Mint ilyen rengeteg pénzt keresett és feleségét minden kényelemmel vette körül. Éva azonban nem bánta volna, ha esetleg valamivel több szerelmet kap. Mert szerelem dolgában a bankár nem volt valami pazarló. Évának pedig forró, buja, tüzes vére volt.

Igy történt aztán, hogy Éva néhány évi vergődés után szeretőt választott magának. A szeretőjét Vincének hívták. Agglegény volt és gazdag ember. Azonban ezentul mintha tulsok lett volna benne a nyárspolgári vérmérséklet.

Legalább így gondolta azt Éva. És erre abból következett, hogy Vince szerelmi téren nem volt leleményes, nem volt változatos. A szerelmi művészet raffinált játékaiból nem értett semmit. Ugy szeretkezett, mint valami nyárspolgár. A nőt mindig csak az ajkán csókolta meg. Más testrészén soha. Pedig Éva barátnőitől gyakran hallotta titkos sugdosások közepe, hogy máshol is égeti

a nőt a csók, nemcsak az ajkon. Beszélték, hogy barátjaik — mert mindegyiknek volt ilyen — végigcsókolják egész testüket, hogy szinte lobog bele a vérük s aztán megállapodnak azon a drága kis helyen, melyből mint forrásból, minden kéj árad és amelynek kedvéért a férfi a nőt kívánja. És beszéltek százféle pozícióról, mely a szerelmet változatossá és újra mindig kíváncsisággá teszi.

Éva, aki férjétől éppenséggel semmi szerelmet nem kapott, unta már Vince egyformaságát. Nemcsak unta, hanem már megunta. De hát mit csinált volna. Szüksége volt rá így is. A vére kívánta a férfit s bár Vince minden modernség nélkül közönséges nyárspolgári módon végezte el a szeretkezést, mégis csak valamelyes kielégülés volt ez a számára, amelyre pedig szüksége volt.

Voltak ugyan más férfiak is Vincén kívül, akik Éva körül legyeskedtek, de az asszonyban hiányzott a bátorság, hogy egy másik férfivel kikezdjen. Nagyon féltette

ugyanis a jó hírét. Hiszen nagybátyja püspök volt, nagynénje apácafejedelemnő, a huga pedig alig néhány éve vonult kolostorba. Ezekre való tekintettel — úgy gondolta — köteles vigyázni a jó hírnevére s azért nem mert Vince helyett új szeretőt választani. Hiszen Vincét is csak abból a kényszerű szükségből választotta, hogy hetenkint egyszer eloltsa a benne elhatalmaskodott tüzet.

Megint elkövetkezett a nap, amikor Vincéhez készült. Nem szerelem vitte oda. Ugy ment, mint mikor a manikűrhez, vagy a fodráshoz készült. Erre is éppen olyan szüksége volt. Sötét ruhát vett magára és arca elé sűrű fátyolt kötött. Aztán lement az utcára azzal a szándékkal, hogy kocsit vesz és elhajtat Vincéhez.

Odakint gyönyörű májusi nap volt. Gondolta sétál egyet. Ráér később is elmenni Vincéhez. Előbb élvezni akarja a májusi levegőt.

És miközben sétált, eszébe jutott, hogy a kis legénylákásban már várja Vince.

FÉLBESZAKADT KALAND

— Eredeti kézirat — Irta: Csöppike —

Befordultunk a mogorva, vörösmárványlépcsős, homályt és hűvöset átitó kapu alá. A ház öntudatos, hallgatag, komoly kifejezésű arccal nézett. A pillantásom végigkuszott Adél egyenletesen mozgó testén. Adél a lépcsőn megállt és zembefordult velem. A lány libegőszájú, a vérforróságát tüzelő, nevető arca egészen közel volt az arcomhoz. Egy pillanatig mozdulatlanul meredtünk egymásra. Azután felemeltem a kezemet és a lány vállára tettem. Tekintetem kéjes izenettel telegrafált az urilány finom idegein. Fojtott idegenszerű csókba olvadtunk a lépcsőházban.

Lerázta magáról a kezemet. Beléptem szobájába. Felgyújtotta a falon a bronzkarok metszett tüvegömbjeit.

Láttam rajta, hogy akar is, meg nem is. Sajnáltam. Hogy vergődik. A kurtizánok, a kis színésznők, a diáklányok, akiket eddig ismertem, ugyanazon buktak el, amin ez a lány botlakozik. Minden szerencsétlensége abból fakad, hogy nem teljesítheti teste azt, amire rendeltetett. Nem szülhet. Vagy nem szoptathat. Mert egy asszony csak nőstény lehet. Csak fajfentartó egyed. Csak szülőgép. Vagy a kék csinos edénye, amelyet mi férfiak felrugunk. Nietzsche szerint a nő tehén. Schopenhauer szerint valami még aljasabb. Mindent befalni a jövő élet számára, amely a pompás és széles medencéből fog megfakadni. Mennyire megtagadják a mai lányok ezt a medencét, amelynek büszkén hullámozó ringását egyenes, feszes, férfias ruhákba, hosszú, kemény, egyforma léptek férfias ritmusába kényszerítik. Néha jogáért vonaglanak ezek az önmagukba fojtott királynői testek, fogamzás elé feszülnek, teremtő, tápláló láz borzongatja és sirnak: „Gyereket!”

Nem az a nő, aki a zsurreány, medika, divathisztérika pózában tetszeleg, de az önmagába forduló, sőt, reménytelen sirásokban magáradóbbanő nő, aki nem tudja, mit kezdjen a benne tulcsorduló szeretettel, amelynek ki nem apadó forrását nyugtalanul sejtette magában.

Dühösen átöleltem a lányt.

— Nem látod, hogy hiába ölellek? Hiába forró a testem a tested mellett, hiába mondunk el egymásnak

mindent. A legmélyebb ölelés is csak az egymás felé törés vívódása. Milyen messze vagy, a kebled... a combod... Milyen magányosak vagyunk mi... Kapaszkodj belém. Ölelj. Engedd, hogy öleljelek, egészen, meztelenül, ne csak így, ruhán keresztül. Hát nem érzed, hogy ez az egyetlen? Semmi sincsen, semmi.

— Örült. Részeg...

— Mindegy...

A lány az ablakhoz rohant és ki nyitotta. Kidugta a fejét.

— Levegőt...

Káprázó, fájó szemekkel révedtem el a kihalt főúccán, ahol két sor csinos, játékszerűen ékes házcsoport torkolt a térbe.

— Engedj! — mondtam.

— Fúj! Szép kis gazemberek vagytok ti, férfiak. Ide ne jöjjen.

Odamentem.

— Nézd, próbálj megérteni. Férfi és nő között természetes ez az...

— Disznók. Kihaszaljátok, hogy mi is emberek vagyunk és aztán felrugtok mások előtt, hogy henceghessetek s leköptök, mikor betegek lettünk tőletek...

Sötét szemekkel meredt reám. Sápadtan, nyitott szájjal hallgattam.

— Menjen, menjen innen!

Vállat vontam. Mentem. Fáradt voltam s az élet úgy lógott rajtam, mint egy idegen ruhadarab, hogy jó lett volna lerázni és elnyulni meztelenül, megszokott ágyon, megszokott karok között.

HUMOR

Hadimilliomos felesége: Képzeld csak Samu... Az imént telefonált nekem Pallavici ögróf...

Hadimilliomos: Nagyszerű! No és mit akar?

Hadimilliomos felesége: Semmit... A telefonközpont tévesen kapcsolt.

*

A rendőr egy gyereket lopáson ér és bekiséri.

Rendőrkapitány: Nyolc éves korodban tolvaj vagy?

Fiu: Nem mindig, én most csak az apámat helyettesítettem, mert beteg.

A japán legyező.

A fiatal férj utazó volt, neje ellenben a megtestesült ártatlanság és szelidség, aki igazán nem tudta, mi fán terem az ember, mielőtt erről fel nem világosították. A fiatal férj, mint egy utazóhoz illik, utazott, lehetőleg egész héten át, mert akkor több volt a napidíj, neje pedig ez alatt boldogan, vidáman és szótlanul várta a szombat estét.

Egy ilyen szombat estét követő vasárnap reggelen, mikor a férj még vigan aludta az utazók álmát, a menyecske kíváncsian kutatót a férj zsebeiben. Nem lehet tudni, gondolta magában, mit hord magánál egy ilyen férj, aki egész héten nincs odahaza. Talált is egy kis skatulyát és benne olyan holmit, amit még sohasem látott. Mindenik külön kis papírzacskóban volt és nagyon izlésszerűen csomagolva. Az asszonyka el sem tudta képzelni, hogy mi lehet az a rejtélyes valami és fölkelte a békén szunnyadt, mondaná meg ő. A férj hebegni kezdett, amikor a felesége kezében meglátta a skatulyát. Hasonló holmit ő sohasem mutatott a feleségének. Végre egy merész ötlettel így vágta ki magát:

— Ezek, fiacskám, finom kis japán legyezők.

A forma ugyan sehogysem vallott legyezőre, de hát mit el nem hisz egy fiatal asszony, még hozzá az exotikus japánokkal kapcsolatban.

Néhány nappal később a férj ismét elutazott pár hétre. Odahaza ezalatt jótékony célú ünnepélyt rendeztek és felkérték árusításra az asszonykát is az egyik bazárban. Öngyűsége eleget is tett a nemes felhívásnak, viszont férje után egy barátja a következő táviratot mentesztette a jótékony célú ünnepség délutánján:

— Szerencsétlen, azonnal gyere haza, feleséged a jótékony célú vásáron — japán legyezőket árul.

Ridens.

Összevont gratuláció.

— Gratuláltál már Bárányos kis-asszonynak eljegyzése alkalmából? — kérdezte egy zsúr alkalmából a háziasszony egyik lovagjától.

— Oh, én már újévkor előre gratuláltam neki az összes ezévi eljegyzéseire, — felelte emez ironikusan.

Atelier-aktok

— Eredeti kézirat —

Marika megállt a lépcsőházban, mert eszébe jutott ama nyári délután emléke, amikor izzadtan, magából kikelve dobta magát Bodónak, a festőnek, karjaiba. Lent az udvarban most is úgy jajgat a verkli. S az a lépcső még mindig csuszos a piszoktól. Este gázláng hunyorog a lépcsők fölött s az éjszaka visszhangzik a lépcsőház öbleiben. Bekopogtatott. Bent Elza fogadta mezitelen lábára huzott rongyos cipőkben piszkos pongyolában, duzzadt szemhéjakkal.

Marika odament hozzá.

— Szervusz, Elza.

Marika riadtan nézte.

— Te vagy az? — mondta aztán. Elmosolyodott. — Az uccán nem ismertelek fel.

Marika leült. Az arca elé tartotta a zsebkendőjét, hogy ne érezze annyira a szellőzetlen szoba étel és emberi kigőzölgés szagát.

— Ül le, — kérte Elza, aki háttározatlanul állt előtte. Aztán lopva a nyitott zongorára nézett, amelyen ceruzasoros kottalapok hevertek. Egy barna szekrény, vetetlen ág, vedlett bőrdíván, nagy láda és festékes dobozokkal, rongyokkal, hajtűkkel megrakott asztal állottak még a szobában gond nélkül összehányva.

— Nem tudod ezt a lakást itt hagyni? — kérdezte Elzától. — Miért?

— Ez a lakás Bodóé, a barátomé.

Leült a diványra, meztelen lábait egymásra tette.

— Nagyon lecsusztam — mondta reménytelenül, csaknem közönyösen. — Beteg vagyok.

Marika megnézte. Csakugyan szánalmas volt ez az arca. Az egykor teli, kemény lány pofacsontjai durván kiütköztek a bőr alól. Tört szemgolyói nehezen mozdultak. Száraz szájszéleit minduntalan megnyalta. Marika kíváncsian nézte. Ez Bodó szeretője. Ezen a szánalmas asszonyroncson keresztül kell Bodóhoz férkőzni, akihez Bodó — úgy mondják — feltétlenül ragaszkodik. Hát ilyennek kell lennie, hogy Bodó Artur megkívánja?

És Elza irigyen nézte Marikát. Milyen fiatal. Milyen friss, könnyű, finom. Mennyivel különb lányrügyecske volt Marika, milyen sok vér, vágy, dus élet volt arcán.

— Milyen fiatal vagy, — mondta.

— Hát te?

Legyintett.

— Én. Én megjártam. Mikor az anyám látta, hogy szép vagyok, engem küldött kaput nyitogatni. A részeg fiatal urak megfogtak. Én meg nyertem. Azt sem tudom, melyiktől estem teherbe. Nem emlékszem, hol történt először. Meglehet a lépcsőkön, meglehet, magam is részeg voltam. Az anyám meg az anyám mindenféle praktikával elhajtották a magzatot. Összekötöztem egy színésszel. Az anyám zsarolt. Loptam a színésztől. Az kidobott. A sok férfi, egyik mocskosabb, mint a másik. Egyik a másikhoz rugott. De legalább nem dögöltem éhen. Sokszor fizetett a sógorod is. Napokat fizetett. Napszámban öleltem. Voltak ruháim. És Hertz Béla beajánlott a színházhoz. Az anyám henceget velem. Akkor jött Bork Stévo. Belevitt mindenféle marhaságba. Tanított. Vert. csókolt. Feleségének akart. Nem bírtam ki, otthagytam. Hiszen az bolond.

Elhallgatott.

— És Bodó? — kérdezte Marika.

Elza ránézett:

— Ismered? Ez a marha. Mond, Marika, miért is kinoznak ezek? Miért tömnek filozófiával, művészettel? Mit akarnak tőlem? Hiszen én arravaló vagyok, hogy felrugjanak és ők belémsírnak a magasabbrendű fájdalomukat. Meg kell tudnom, hogy nem zene, ritmus, rim, gondolat. Az én nyomorult testemen keresztül. Eh, egye meg a fene. Ezt a festőt is itthagynom. A nyomorult. Megszoktam azt a majompofáját. De nekem ne mázoljon. Semmi közöm hozzá és ahhoz sem, hogy milyen nagyokat gondol, amikor a kutyája vagyok.

Marika felállt. Borzongás futott végig hamvas testén.

— Nono! — mondta Elza. — Ne félj tőlem, — szárazon köhécselt. — Itt mellettünk is egy bolond festő lakik. Bodó barátja. Az is bejött már hozzám. Részeg volt. Azt mondta, hogy jóllakott az uri bestiáknál és hogy én szent vagyok s hogy azok a hitelemet rontják. Kirugtam. Bevettem én ezt a maszlagot már Bodótól és Bork Stévótól is.

A Marika szeme felcsillant.

— Bodó itt van? — kérdezte.

Elza felállt.

— Akarsz bejönni?

Kopogtatás nélkül lökte be a folyosón a szomszédos műterem ajtaját. Nagy, világos, csaknem üres, deszkapadlós szoba volt. Rongyos spanyolfal, nagy állvány, száraz olajfestéktől piszkos asztal állt benne. Kifeszített vásznon szélesen, durván kinagyolt női akt. A falak mellett arasztos porrélegben régi vásznak, odadobott, piszkos munkaköpeny.

Az asztal mellől fiatal leány állt fel.

— Ő a mester aktmodellje, — mondta Elza.

— Maga? — kérdezte Marika.

— Én.

A szemöldöke összerándult, mikor meglátta Marika pillantását és a vér forrón szállt fel az arcába.

A festő lépett be:

— Igen, veszedelmes lány. Ropant veszedelmes. Mikor ott áll meztelenül... Egy éretlen gyerektest sápadt meztelensége, amelyet átfütenek a vágyak és amelynek minden idege él. Ezt akarom kihozni a vásznan. Ezt a lázító leánytestet. Ezt a gyermekflagellánst. Szép, silány, kis urilány. Rossz urilány. Jellegzetes, szép uriszűz.

A modell felgombolta ruháját és a spanyolfal mögé ment vetkőzni. Bodó hallgatott és rábámult Marikára. Elza kisompolygott. Marika végigfeküdt az ágyon, feltolta szoknyáját, leoldotta övét és barna, feszes teste alázatosan Bodó alá helyezkedett...

„COVAY”

Timișoara, II., Háromkir.-u. 7

mérték után készít férfitesteműt
garancia mellett.

Hozott anyagot is vállal.

38.

A gyűjtőpersely

Irta : CSÖPPIKE

Tanulságos historia fiatal házaspár számára. A történet kissé pikáns. Mellest arról szól, hogy hogyan lehet kellemes munka mellett meggazdagodni, természetesen, ha a férj nem viselkedik úgy, mint történetünk hőse...

Blau Izidor feleségül vette Kohn Rózát. Blauné már leánykorában nagyon praktikus teremtés volt.

— Látd, Izidor, — mondta, amidőn a nászéjszaka kezdetét vette. Ide az ágy felett a falra egy gyűjtőperselyt fogok szegezni, fent egy hasadékkal és ebbe minden csók után egy ölleiesi fogsz beledugni, hogy gyermekeink gazdag szülőket kapjanak, vagy, hogy öreg korunkra jó dolgunk legyen.

Jó, a dolog emigylőn! Tehát Izidor minden csók után egy ötleiest dugott a gyűjtőperselybe, némely éjszakáinkint többször is, különösen az elején. Akkor még könnyű volt. De lassankint nehezebben ment, illetve Izidor már nem akart minden éjszaka az ágy felett csüngő perselybe ötleteket dugni. De Blauné nem engedett. Ő egyáltalán nagyon szorgalmas asszony volt. Tehát gondoskodott arról, hogy férje minél többet dugjon a perselybe.

És így ment ez husz éven keresztül. Izidornak egyre dugnia kellett a perselybe, akár akart, akár nem. Blauné kivivta mindenkor az akaratát.

Husz év! Sok ötleies gyűlhetett össze ilyen idő alatt! Nos, Blauné maga mondta, 40.605 lei volt, amit ilyen módon összegyűjtött. Tehát évenként átlag 1.624 és egy fél... ötleiest

A persegfyt bizonyos időközökben kinyitották és becsérték az ötleieket százasokra, miután Blauné perselye minden évben olyan tele lett, hogy már nem fért bele semmi a hasadékbá. És az évek folyamán nagyon nehéz lett a persely, egy nagyobb szegét kellett a falba verni, hogy kibírja és Izidor szorgalmasan dugta bele az ötleieeket.

Egy este a hű férj nem jött haza éjszakára. Soha többé nem jött.

— Megszökött a gazember! —
mondta Blauné profétai szellemtől
áthatva.

Napok multak. Most már egyedül feküdt Blauné az ágyban és rákacsingatott a perselyére és kiszámította magának, hogyha így ment

volna tovább, akkor száz év alatt
230 025 lei gyűlt volna össze.

Tulajdonképpen kár! Ki fog ezen-
tul a perselyébe dugni?

Igy múlt el nyolc nap, anélkül,
hogy Izidor visszatért volna, ami-
dőn Blaunénak eszébe jutott, hogy
jó volna megrázní a persel t, hadd
zizegjen a pénz!

Megrázta! Nagy ég! Mi ez!

Nem is akar zizegni az a pénz!

A persely egészen **pehelykönnyű**!

Nincs benne semmi!

Most már megértette Blauné a dolgot.

— Az a gazember meglógott a savanyuan szerzett pénzemmel!

A fenéken egy fehér cédula feküdt, rajta pár sor:

A megközelíthetetlen asszony.

— Eredeti fordítás PÉK DEZSŐ től. —

A tiszti kaszinó egyik sarkában, mint mindig, ismét együtt ült a három jó barát, azaz a „Don Juanok” klubja, miként a többiek őket nevezték.

És volt is valami ebben az elnevezésben, mert a három tiszt, egy őrnagy, egy kapitány és egy hadnagy, amellet, hogy fess, ügyes, fiatal és szép gyerekek voltak, tényleg minden szórakozásukat csakis a nőkel való foglalkozásban találták — és rendszerint sikerrel is.

Természetesen most sem folyt szó másról, mint nőről, még pedig a szép Laurance ről, egy tanár feleségéről, aki amellett, hogy csodaszép, kíváncsot, fiatal asszonyka volt, arról volt nevezetes a három jó barát előtt, hogy abszolút megközelíthetetlennek bizonyult, a legvehemensőbb ostrom is csufos kudarcot vallott, bár maga az őrnagy kockáztatta meg bosszankodva, kapitány collegája sorozatos kudarca fölött. De hiába minden — a gyönyörű asszony megközelíthetetlen maradt.

— Talán idő kellene hozzá és türelem — vélte a kapitány — de én nem igen birom.

— Nem, kérlek, semmi sem használ — legyintett kezével az örnagy, fölhajtva egy pohárka cherry-brandyt, — ez kivételképen tényleg egy tisztességes asszony.

A hadnagy, ki már alaposan föl-
öntött a garatra, erre a kijelentésre
kevélyen fölívta fejét.

„Visszavettem a keserűen megdolgozott ötleieseimet. — Izidor“

Blauné elmesélte pechjét az özszes szomszédjainak és tüzetesen magyarázta nekik, hogy milyen nehezen szerezte ezt a pénzcsekét.

Akinek kára van, annak a guny-
ról se kell gondoskodnia. Blauné-
nak sem kellett törnie magát, hogy
a nevelés kifogyjon.

Természetes, hogy a szomszédok minden ceruzát működésbe hoztak és kiszámították, hogy 40.605 lei az annyi, mint 20 302.500 bani és ez száz év alatt 2 030 250.000 bani lett volna és ezer év alatt stb.

Mindezt a háza falára rajzolták fekete szénrel és még más dolgokat is rajzoltak hozzá...

— Őrnagy ur kérek... nos, fogadjunk, hogy egy hónap alatt... belekerülök az asszonyka ágyába...

Az őrnagy ránézett merőn, azután elébe tolta a tenyerét.

— Ötven arany, tartod?

A hadnagy rávágta:

— Tartom.

A kapitány elvágta, a hadnagy pedig, mintha egyszerre kijózanodott volna, megjegyezte:

— Természetesen konkrét bizonyítékkal nem fogok tudni szolgálni, de pontosan elmesélem a történeteket és tisztí becsületszam, azt hiszem elég bizonyíték lesz... persze diszkrécio...

Az őrnagy fölállt és vette kardját...

— Mi van ma? Harmincegyediké? Jövő elsején este tizkor ugyan-ezen a helyen találkozunk...

*

— Két hetet szántam rá, hogy pontosan megismerkedjek a házi asszonyokkal, pontosan tudtam a tanár ur órarendjét, ozsona, vacsora, ebéd, fürdőidőket és megvesztegettem a szobalányt, aki többek közt a villa tervrajzát is kezeim közé játszotta.

A múlt pénteken azután döntő lépésre határoztam magam. Délután négy órakor, tudtam, a tanárnak órája van, Laurence pedig fürödni fog. Ott álltam posztot a villa közelében, amikor láttam, hogy a tanár sietve elhagyja a házat.

A szobalány értesítve volt, félig nyitva hagyta az összes ajtókat s így besurrantam rögtön a villába és akadálytalanul jutottam előre.

Egy kis szobában — valószínűleg az asszonyka öltözőszobája volt, mámoros parfümillat csapott meg, egy fürdőkádból meleg vizpárák szálltak a mennyezet felé, a fürdőkád mellé egy bő fürdőköppeny volt terítve, minden jel arra mutatott, az asszony most fog fürdeni, talán már a következő percben.

Pár pillanatig gondolkodtam, aztán habozás nélkül levettem ruháimat, odadobtam egy spanyolfal mögé, én magam pedig belépiem a kádba, igyekezvén magam jól meg-huzni, hogy ne egyhamar legyen észrevehető s izgalommal vártam a történéseket, hisz az asszonyka szép, átkozottul szép és a teste... de hagyjuk sorjában...

Alig pár percre rá belépett az asszony, egyszerű, házi pongyolában, melyet már jövet szétgombolhatott, mert miután belépett, leveite magáról és a szelvényre dobta.

Ott állt előttem egy rövid kis ingben, mely hűen visszaadta testének minden formáját, azokat az isteni domborulatokat, azokat az édes mélyedéseket, amelyiknek mindegyike egy külön csoda, egy külön remegés, egy külön izgalom... micsoda combok... a vállai... azok a karok, háttal állt felém, a szelvény fölött lógó tükröbe nézve magát. Azután letöltötte válláról ingpántjait és a kis ingecske halkan a lábaira hullott.

Megvonaglottam tehetetlen kinomban, ti azt nem tudjátok mi az, végignézni egy ilyen látványt tehetetlenül, elbujva, vigyázva, hogy meg ne mocsanjak...

Lehajolt a lehullt ingért, csipőit széttágultak, pompás fara plasztikusan domborodott ki és alattuk a combok között egy pillanatra gyöngge pihét pillantottam meg.

Azután megigazította a haját és féloldalra fordulva lassan közeledett a kádhoz, kezét szórakozottan beleengedte a vízbe, mintegy hőmérő gyanánt. E mozdulatával élesen féloldalra fordult, leleplezve előttem a világ legszebb, legformásabb, legplasztikusabb asszony mellét... iste nem... micsoda hamvas, rózsaszínű rubinbimbó s mellette voltak azok...

S elhatároztam, nem várok tovább, megragadtam a vízbe nyujtott kezét és megcsókoltam vadul.

Laurence hirtelen és ijedten megfordult, elsikoltotta magát, vörös lett, mint a pipacs és reszketve kap-

kodta magára fürdőköppenyét, amelybe igyekezett beburkolódzni.

— Uram... segítség...

— Hallgasson asszonyom, könnyörgöm hallgasson, szerelmes vagyok Önbe... szerelmes... de kérem ne nyomja meg a csengő gombját, mondja, mit gondolhatnának ró-lunk itt és így...

Keze visszahanyatlott.

— Oh arcátlan, szemtelen...

Ebben a percben künn ajtónyitás és hangos léptek közeledtek. Az asszonyka elhalványult.

— A férjem... visszajött... jön...

Idegesen tördelte kezeit, a haját tépte.

Erre az intermezzora azonban én sem számítottam, így hát cselekedtem, amit tudtam. Nem törődtem azon látvánnyal, mit okozok, kiugrottam a kádból és odakiáltottam neki:

— Ne féljen semmit...

Azután berohantam szobájába, ohonnan ő jött volt ki. Az ágya még vetetlen volt, puha és illatos, ahogyan fölkelt délutáni álmából, hogy fürödni menjen. Rögtön határoztam. Belebujtam az ágyba, magamra rántottam a takarót, úgy hogy láthatatlanná lettem.

Künn hallottam az asszony remegő, ideges hangját.

— Mi az, mi történt?

— A noteszemet itthon felejtettem, meg is van már, megyek, szervusz.

Künn ajtócsapást hallottam, aztán belépett az asszony és elvörösödött a dühétől, mikor engem megpillantott — ágyában. A düh fojtogatta torkát.

— Kérem... most már semmit sem bánok, ha nem távozik rögtön, botrány lesz...

— De asszonyom...

A csengőhöz lépett és a gombra tette a kezét.

Láttam komolyan beszél, szó nélkül átmentem a fürdőszobába, fölvettem a spanyolfal mögött elrejtett ruháimat, tíz perc múlva sietve hagytam el a villát... Becsületszavamra, így történt...

*

Az őrnagy elgondolkozva, sűrű pipafüstöt eresztve, a kapitány idegesen, csillogó szemekkel hallgatta a hadnagy elbeszélését.

Amikor pedig az végzett, az őrnagy tárcájába nyult és kiszámolta az ötven aranyat.

A kapitány hátbavágta.

— Na fiam, nem is örülsz ennek a tenger elkölteni való pénznek...?

A hadnagy visszaroskadt a fotelbe és komoran nézett maga elé:

— Mit nekem a pénz...

Az őrnagy fölütötte a fejét.

— Na mi az gyerek, valami bajod van...?

A hadnagy nagyot sóhajtott.

— Szerelmes vagyok gyerekek, örültem szerelmes abba a gyönyörű, kíváncsú asszonyba...

Brandstädter Károly erotikus elbeszélései:

Urilányok

— Eredeti kézirat —

Foszlányos, halványrózsaszínű felhők eveztek a magasban. A házak úgy szorongtak egymás mellett, mint színes szikrázó kövek.

Hédi, kezében egy regénnyel átsétált az ibolyaillatos uccán. Könnyű ruháihoz, mint durva szerelmes, hozzá hozzákapt a szellő és magasra ölelte a szoknyát. A combok hamvas, szűzi fehérsége felvillant és fehér csipkék örvénylettek a bugyin és a biborló vörös, lenge harisnya-kötők, mint parázkarikák szorították körül a fiatal combokat...

Hédi piros ajkán örökre biborkéjű mosoly lengett, mint egy rejtelmes parfüm és a fogai úgy villogtak, mint harminckét drágakő. A keblei a kis, fejlődő keblei ruganyosan szöktek elő a bluzon, mint két kerek, ruganyos gumilabda. Testéből a fiatal lányok bódító illata áradt.

A szoknya felfelhajlott a gömbölyű térdekről, a fiatal combok forrón összehajlottak, a férfiak vissza néztek rája és görbén gyáhusan mosolyogtak.

És én éjszaka ezzel a két biborvörös parázkarikával álmodtam, ahogy brutálisan letéptem őket Hédi combjáról, amelynek drága selyméhez még nem ért senki a férfiak közül. En is csak álomban és ha felébredtem, én voltam két összeült közt csillag közül az, amelyik lehull, míg a másik fennmarad és érintetlen fénnel tovább ragyog. Mert ha a valóságban meg akarnám csókolni, ellenállana, védekezne és szép szemei könnyekkel telnének meg. Igen, a legédesebb csók is iztelen egy kis ellentét nélkül. Ha a nő vonakodást a férfi komolyan vette volna akkor az emberi nem már régen kipusztul...

És úgy jártam Hédi után, mint egy okos és hű kutya. Szótlanul tűrte, elegánsan, fölényesen elnézte to-lakodásomat, mert természetesnek találta, hogy kövessem...

Az élet számomra egy sötét ár, de hullámaiból, mint egy tűzszlop emelkedett ki Hédi alakja, amely melegített engem és néha, éjszaka, alaposan fűtött.

Történt egyszer, hogy a színház-ban kabaré volt. Vörös este. És Hé-di mégis ott volt a harmadik sorban, ámbar csak tizenöt éves volt. Én jól tudtam, hogy ebben a korban egy lány már mindent elolvashat és meg-nézhet, mert ugyebár, vagy megérti az előforduló pikáns jeleneteket és akkor minden rendben van, vagy nem érti meg és akkor pláne, de hát a világ miatt! Az ilyen lányok mint Hédi, maguk sajnálják legjob-ban, hogy sajnós, jobb házból való urilányok és így nem olyan szaba-dok, ahogy szeretnének lenni. Nem is lehet elképzelni, hogy egy ártat-lan urilány, aki tudja, tudja, hogy előtte nincs más, mint a házasság, ha azt akarja, hogy a társaság szóba álljon vele, milyen kinokat él át né-ha fehér ágyában...

És természetes, hogy Hédi úgy tett, mintha nem értene a pikantériákat, amelyek a kabaré keretében előfor-dultak. Csak a szeme csillogásán, az ajka finom rándulásain ismertem fel, hogy teoriában mindent megért és nem vonakodna nagyon a prak-szist is elsajátítani.

Hazamenet újra követtem. A kö-zelben lakott. Észrevett és burkoltan mosolygott, de úgy tett mintha nem látta. A hideg tavaszi szél gorom-bán végigszántott nedves fiatal ar-cán. Juj, hogy megkívántam ezt a szép teremést, hogy végigfutott raj-tam a kéjes borzongás, mely ökölbe szorította a kezemet és arcomba hajtotta a vért. Ha egy ilyen lány tudná, hogy milyen nagy a hatalma és milyen kinokat idézhet elő a fér-fiakban, mennyi férfi lenne öngyil-kos. De szerencsére nem tudják, hogy milyen érték rejlik fiatal testük-ben.

Ahogy a kapun belépett és meg-fordította belülről a kulcsot, a falra szerettem volna mászni pokoli ki-nomban.

De tíz perc múlva a második emeleten kinyílt egy ablak és Hédi dugta ki rajta a fejét. Lenézett rám, aztán hetykén az égre tekintett. Ki-hajolt egészen, nézte az ég fényes gombjait, a csillagokat, melyek va-

kitó tisztán ragyogtak, mintha csak fél óra előtt pucolta volna őket vé-gig egy szorgalmas szobalány, ami-lyenek már csak az égben lehetnek.

A hideg tavaszi szél végigsétált rajtam. Biztosan a férfiakra gondol Hédi, talán éppen reám. Vagy ki tudja?

A szél bebujt mellém a lenge bluz-ba és Hédi hirtelen becsukta az ablakot. Ha lett volna nálam egy gummilabda, szerelmes levelet dug-tam volna bele és bedobtam volna a második emeleti ablakon. A gummi-labda nagyokat ugrott volna örömé-ben a padlón és beleszökik Hédi ölébe...

Otthon elkeseredetten bujtam az ágyamba. A tavaszi szél haragosan zugott odakint. Mi lenne, ha meg-szöktetném a szülői háztól és eljön-ne hozzám? Lehet, hogy meg fogom szöktetni. Milyen csinos abban a kabátban, amit ma este rajta láttam. És az a meztelen teste alatta! Biz-tosan nem szabad szegénykének fiuk-kal beszélni...

Jó volna elaludni, de nem bírok. Vajjon ő alszik e most? Biztos hogy ő sem alszik. Azt mondják, ha a lány megfordítja a párnáját, akkor a fiúnak rá kell gondolnia. De ez butaság. Annak a párnának egész éjszaka forognia kellene, mint egy ventilátornak, mert egész éjszaka Heddire gondolok...

De hátha mégis igaz? Jaj, ha megláthatnám úgy, félig meztlenül! Szinte látom, hogy bujna bele gyor-san az ágyba! De hátha, hátha még-is inkább hozzámbujna, hálából el-mondanám a lefekvés előtti imát, pedig gyermekkorom óta nem imád-koztam. Lefeküdni sokszor fektüd-tem le.

Másnap egy pikáns, rövid ruhács-kában ment tenniszezni Hédi. Szin-te nem is illett volna ezt a ruhát hordania. De hol az a biztos kéz, mely a határvonalat meg tudja huz-ni az „illik-nem illik“ között?

Ami hajdan féltve őrzött terület volt minden idegen, éhes férfiszem előtt, az ma nyíltan feltárt köznapi látványosság, ami mellett immár kö-zönnyel és unottan siklik el a férfi-tekintet.

Nyak, karok, meli, combok, ami-keket régen csak kiváltságosak, kivált-ságos pillanatokban láhattak, régen elvesztették rejtelmes titokzatosságú-kat.

S egy-egy merészebb lépés, egy-egy magasabb lépcső, villamosra, autóra való felszállás mind, mind

pompás alkalom arra, hogy a szűk szoknya egy pillanatra a térdeken át felcsuszók, fel egészen a bugyiig. Ezt a felcsuszást különösen előse-gíti a selyemharisnya, melynek ép-pen ezért elengedhetetlen tartozéka a sikkes, ingerlő, ötletes harisnya-kötő.

A harisnyakötőnek tulajdonképpen semmi gyakorlati értéke nincs. A harisnyát ugyanis a csipőszorítóra erősített harisnyatartó óvja meg a lecsuszástól és néha hajtúvel is meg lehet erősíteni! Ezek a térd feletti kerek harisnyakötők nem is lehetnek tulszorosak, hisz akkor elrontanák a szép lábszárak legszebb vonalát.

Ezek csak arra valók, hogy bájos, lenge, pikáns mivoltukkal felingerel-jék a férfiben az oroszlánt.

Szóval, ilyeneket láttam Hédi tér-dein is. Az ajkamba haraptam az érzékiségtől. Valóságos oroszlánket-rec volt a bensőm.

Nagyon szép kislány. Vizben, für-dőkosztűmben pokoli lehet. És en-nek a lánynak tüneményes keble van, páratlanul finom arca, aktban nem lehet konkurálni vele. És ami a csipőket illeti, az minden képz-eletet felülmúl.

Nem tudom, mi van velem, de házak, fák, villamosok, minden csak úgy kavargó a fejemben.

Na és aztán végre megismerked-tem vele a tennispályán és haza-kísértem. Mert a mama nem volt otthon, feljöhettek a lakásukra. A nevelőnő kissé magunkra hagyott. Hédi süteményt dugott a szájamba. Meleg, apró mancsa ott ingerkedett az orrom alatt.

Egyen, egyen, hisz egyedül va-gyunk ketten.

Kezem véletlenül a kislány keblé-hez ért. Ő véletlenül hozzám dült.

És én megcsókoltam. Véletlenül?

Éppen bejött a nevelőnő.

— Ketten vannak... Ha így foly-tatják, nemsokára hárman lesznek.

— Vége. —

Ez a hely

a MIA Krém szá-má-ra van fenntartva, amely a dr. Kovács gyógyszer-tárában, Timișoara-Fabrica kapható, de a hirdetést nem közöljük, mert mindenki tudja, hogy a MIA KRÉM-nek nem kell már reklám.

„Orest” erotikus novellái:

Jön a mama!

— Eredeti kézirat —

I.

Nagy volt a zshivaj a gyermekszobában. A kis Eszter névnap uzsonája éppen véget ért és a parányi barátnők és barátok hangos csoportja, valami két tucat piros-pozsgás arc és ragyogó szem tulajdonosai, az elköltött uzsona édes utóízétől lelkesült hangulatban tanácskozott a tennivalók felett. Ez a délután az övék volt, csak Eszter szelid, mosolygó arcú mamája ügyelt rájuk. A 8–12 éves urak és hölgyek meglehetősen hangosan viselkedtek, a lányok combjai körül repültek a szoknyák, a fiúk birkózva hempergtek a divánokon.

Csak Lacika busult: ujdonatuj, fehér matrózzubbonyát végigmázolta a hirtelen kezű Aladár a meggybefőtt sötétpiros levével s efeletti keserűségében tíz éves szivecskéjéből annyira eltűnt minden vidámság, hogy alig evett.

Most is ott tűnődött, szomorú ábrázattal, egy szegletbe huzódva; a fehér bluzon, mint valami előkelő kínai rendjel, piroslott a meggy-lé nyoma, fekete szemében sötétlett a szomorúság, mint a korom.

És nem törődött vele a sok vidám pajtás, csak a kékszemű, fehérkeblű, rózsáscombu kis Eszter pislantott néha oldalvást rá. A kis angyalnak a szive megesett a szomorú pajtásán, testében végigbizsergett a sajnálkozás a fiu iránt, de talán csak azért, mert... fiu volt. Ugy szerette volna vigasztalni, ölébe venni a fiu fejét és megcsókolni a piros ajkán. De félt... félt valamitől, ami ilyesmi után néha bekövetkezhetik...

— Ki, a kertbel!

Leszállt az alkony, mint egy vörös szitakötő s a mama kiadta a parancsot, melyre vidám ugrándozással sietett az egész sereg a virágzó akácok alá.

Lacika észrevétlenül, egy szögletbe huzódva, egyedül maradt s míg távolról behallatszott a gyermekkacagás, úgy duzzogott, mint egy bagoly.

De csitt... könnyű leányléptek nesze hallatszott, egy édes szoknyácska suhogott, a kilincs nyikor-

gott, mint egy zongoraverkli, nyílt az ajtó s a nyílásán egy ennivaló, édes kis szőke fej látszott: a piros kis ajkak megnyitak, felhasadtak s hallatszott a sutlogva ejtett szó:

— Lacika!

A fiu felnézett, fekete szeme felcsillant, mint a tűzijáték, mintha jól esett volna neki az érdeklődés, nem szólt semmit, de látszott az arcán, hogy nagyon is hajlandó beszédbe bocsátkozni a kis Eszterrel, aki lábujjhegyen, hogy a szoknyája felemelkedett a harisnya fölé, közeledett feléje.

Ugy-e Lacika, — szólt a kislány — te reám is haragszol?

— Te rád nem, — felelt kipirult arccal a fiu és keble alatt megdobbant a szive, mint egy színes kavics egy szép bakfis fehér ablakán.

— Látod te kis csacsi, nem etél semmit, pedig olyan jó volt minden, különösen a meggybefőtt.

— Tudom, — szólt, mély lemondással a fiu.

— Hát miért nem etél?

Erre nem tudott felelni Lacika. Pár percig néma csönd uralkodott. Aztán a kislány hizelkedve, mint egy játékos kis cica, odahajolt egészen a füléhez a fiunak, a keble a fiu vállára szorult, kis, apró hasa a fiu térdére furakodott. Azt mondotta:

— Van még a spájzban egy üveggel, nem tudja meg senki, odamegyünk ketten, azt muszáj nekem megköstolni.

S Lacika tekintete mintha kérdezte volna mohó vággyal:

— Hol van hát az a befőtt?

Akkoriban még jobban izlett neki a befőtt, mint édes csók egy pirosselymü leányszájáról, mert még egészen kis fiucska volt.

És mint két kis gonosztevő, kéz kezét fogva, csipő csipőhöz simulva indultak a spájzba. Fent a polcon csábítóan integetett a telt befőtt üveg. Elérni nem tudták másképpen, csak úgy, hogy Lacika izmos karjaival, amennyire képes volt, fölemelte Esztert, kissé felemelve a szoknyáját is az alótéstéről, aki gömbölyű karjaival

így kapaszkodott a befőtt után. De hirtelen pir vonta át arcát, teste megremegett a fiu kezeiben és keble szaggatottan pihegett... oly jól érezte magát egyszerre, különösen azon a testrészekén, melyekben a tavasz megnyilvánulásakor legelőször biszereg meg a kéz...

A spájznak folyosóra nyíló ajtaja félig nyitva volt, s a folyosó végén ismerős léptek kopogása hallatszott.

— Jön a mama! — kiáltotta a kislány, Laci ijedten tette le kis barátnője remegő testét, pillanatig félénken, bizonytalanul néztek össze, s aztán egy gondolatot követve iramodtak a nagy lisztés láda mögé, míg a veszély elvonult. A sötét rejtékben átölelve tartották egymást, a fiu érezte ujjai alatt a kis lánybimbókat és hosszú csókba forrtak össze a homályos kamara alján...

II.

Sutlogott a lomb, mint egy trágyárszáju hetéra, még csillogott a fűszálakon a reggeli harmat, mint tündérlány fehérneműjén a bugyigombok s a kerti virágok szerelmes illatát összekavarta a langyos fuvalom. Ott a gyertyánfák alatt a régi mohos kőpadon egy ifju ült s a lombok nyílásán át kémlelte a csendes nyári lak környékét.

A várakozás percei nem multak hiába: fehér ruhás, karcsu, kíváncsos lány közeledett a hosszas fasorban az ifju rejték helye felé, mint egy szomjas pillangó... Madárcsicsergés hallatszott a lombok között, szerelmes leányszív ideges dobogása a gyertyánfák alatt... A reggeli szellőtől körülpaskolva, szemtől-szembe állt az ifju és a lány, akiket a természet is egymás kiegészítésére rendelt. A tiszta, szűzies, csak néha tisztátalan, ritkán állati gerjedelmű szerelem rajongásával néztek percekig egymást. Félénken csókolta az ifju a lány parányi meleg kezét s inkább csak lehet, nem csók volt az, melyben a legényke forró ajka érintkezett a puha, illatos kezecskével.

Mindkettőn végigremegett a szerelem, mint egy érzékeny zeiszmografon a földrengés előjele.

— Ugy féltem már, hogy nem látom ma az én drága kis Eszti-kémet, — szólt halkan az ifju.

— Bizony Laci, nem is helyes, hogy eljöttem, de megígértél teg-

nap velein, hát el kellett jönnöm...
— Csak azért? — kérde Laci és karja átfonódott Eszter farán. Érezte a duzzadó comb játszi remegését, a forró leányhus vad vonaglását.

— Csak azért ígértem meg... mert... oh, Laci... mi nagy bűnösök vagyunk...

A fiu keze Eszter szoknyája alá siklott és a bugyi hasadékan kotorászott...

— Hát bűn szeretni?

Egy égő, vergődő tekintet a szép szemekben ijedten meredt a mérsz, felhevült ifjura és a leánytest belefeszült a fiu ujjainak munkájába.

— Bűn, nagy bűn, de olyan édes... olyan jó...

Az ujjak kissé alábbhagytak vágyserkentésükben.

— De még nagyobb bűn volna: nem szeretni! — mondta utána szégyenlősen, de őszintén Eszter.

— Igen, igen... bűn volna téged nem szeretni, Eszti... bűn volna téged nem csókolni, nem simogatni. Bűn volna nem szűr-csólni testedről a kék nedvét. El fog jönni az idő, amikor bevallhatjuk ezt az egész világnak. De addig mi nem várhatunk, te már nagy lány vagy, már érezted a tavaszt, már ismered az élet nagy céljának első leckéit, de hol vagy még az egzáméntól, az igazi, nagy egymásbafeszülés szent zivatarától... El kell mennem két hét múlva... vége a vakációnak... És engem, ki ott az iskola keserű padjain izzadok jövőnkért, el fogsz felejteni... Legalább meg legyen köztünk az első áldozásod emléke összekötő kapocsként. Szűz, csukott tested hidján hasadjon fel a selyemkapu és biborbaldachinja fogadja be királyi jogaromat...

— Soha, soha!

— Eszti, küzdeni fogok, ha tudom, hogy az enyém voltál, mert mily öröm lesz küzdeni tested édes jutalma reményében. Diplomát, állást szerzek s aztán eljövök az én kis angyalomért s elviszem őt magammal a világ végére...

Eszti ironikusan, de rejtett aggodalommal mosolygott.

— Ki bizonyíthatja, hogy nem fogsz-e menni más lányokhoz ott a városban?

Most az ifju kiáltotta, hogy:

— Soha, soha!

A lányka behunyta ábrándos szemeit.

— Ki tudja? A város tele van

méreggel átitatott nőviperákkal, akik be fognak téged hálózni selymükkel, mint a gubót... Azt fogod gondolni gyöngyház, ha leszad, lesz más!

Soha, soha! — bugyborékkolt Laci.

— Pecsételd meg ígéretedet, — piros lángbaborult édes leányarc-cal Eszti. Keze remegett az ifju kezében.

— Ott csókolhatlak, ahol akarom? — szólt felébredő kéjjel Laci és a lány combjaihoz bukott. Eszter remegve szólt, mert tudta, hogy mit akar Laci:

— Ott nem szabad!

— Egy édes csók oda, melynek emléke erőt ad, kitartást ad a küzdelemben a méreggel telt nők ellen... Engedd...

S be sem fejezve szavait, magához vonta a remegő leányka két kerek combját s már csaknem érintette ajka Eszti harmatos ölét, mikor halk sikoltás fakadt a leányka ajkán:

— Jön a mama!

A félbemaradt, önönmagába visszaszivárgott csók utáni szomjnál erősebb maradt a félelem. Egy röpke kézszorítás... És Laci menekült ott, ahol legsűrűbben hajlottak össze a lombok. Egy ág beakadt fekete nadrágjába s hasított egyet a finom szöveten.

Eszti látta a távozó hátsóján a fehér foltot a szakadás helyén s eszébe jutott az a piros folt a fehér matrózzubbonyon... ezelőtt tiz esztendővel.

III.

Egy illatos, édes fészék. Tele költészettel a langyos levegő, melyet a fehér kandallónak, a rostajtó átcsillanó tüze melegít. Csók-nézt felfogó, vastag szőnyegek a tükörsima parketten; ezerféle apró semmiség mindenütt, mely arra volt hivatva, hogy még kedvesebbé tegye képét ennek a kis szobának, mely első pillantásra elárulja, hogy csöndes, boldog tanácsa egy szerelmes fiatal nász-párnak, akik ilyenkor egyebet se ismernek, mint teljes meztelenséget, felfedett intim bájukat, amelyekre pergő csókokat hullatni jó.

És mégis, milyen bántó ellentét! Elborult arccal járkált le s fel izgatottan a fiatal férj s vörös karikákkal szép szeme körül, vonja meg magát a széles pamlag egyik szögletén a bájós asszonyka.

Negyed órák telnek, lassan, vontatottan, mint bárkák a Volgán. A sötét felhő a két viruló arcon nőttön-nőtt; csak néha váltottak egy-egy szemrehányó tekintet s minden tekintet azt látszik panaszkodni, hogy két hónapi édes boldogságuk őrző angyalát kikergette ebből a földi menyországból.

A férfi törte meg a kinos hallgatást.

Megállt kicsi párja előtt s gyöngédséget erőltetve, szólította meg:

— Nem jól teszed, Esztikém, hogy ok nélkül szomorítasz.

— En szomorítalak?... En? — felelt indulatosan az asszonyka, — még te mersz szemrehányást tenni, mikor nekem okoztál szenvedést?

— Lásd édes, mindenünk megvan, hogy boldogok legyünk.

— Téged csak a testem tesz boldoggá és akkor is csak rövid időre. Aztán mégis másutt keresed a szórakozást, kedvtelést. Igen, hiába nézel olyan haragosan, te vagy az oka, hogy vége boldogságunknak, mint egy álom...

— Ugyan, kérlek, ne légy gyermek; csak gondold meg jól, mi van abban...

— ...hogymég egész éjjel egyedül hagytál s míg feslett életű cimborák közt reggelig tudtál dőzsölni, elfelejtetted, hogy otthon a szegény, elhagyott feleség kétségbeesve viraszt és siratja a boldogság eltűnt napjait.

— Hiszen elmondtam, hogy történt. Aladár barátom előléptetésének örömeiben meghívta vacsorára jó barátait. Elmaradhattam-e én, aki gyermekkori jó pajtása vagyok?

— Nem kellett elmaradnod! Hiszen szó nélkül egyeztem bele, hogy velők vacsorálj, de ígérted...

— ...hogymég vacsora után hazajövök.

— S persze a vacsora reggelig tartott?

— De édes!

Nem vagyok én magának édes!

— Jó! — Hát nem mondtam, hogy vacsora után se kabátomat, se felöltömet nem találtam s maradnom kellett?

— Eljöhetett volna felöltő és kalap nélkül; de persze jól esett visszatérni a legénykori ledérségek közé.

— Jól esett az ördögnek, aki megeszi!

— Még gormáskodni mer?

— Eszti, ne izgass a végletekig!

— No lám, kedves László ur! Hogy én ne izgassam?... Azért vagyok a felesége, hogy izgassam! Szégyelje magát!

— Igenis, nem szégyenlek semmit!

— Pedig volna oka rá! Megszegte esküjét, melynek úgy hittem, pedig hányan mondták, hogy vigyázzak, mert maga egy nagy kór hely; — igen, mondják, a mamát is figyelmeztették.

— De a mama szerencsére okosabb, mint maga s nem hitte el. Mikor én megigérttem neki, hogy leányát boldoggá fogom tenni, elhitte s bízott bennem.

— Persze, mert őt is behálózta szép szavaival. Őh ha tudná szégyény jó mama, hogy leánya milyen boldogtalan.

— Ugyan Eszti! Hiszen nem vagy te boldogtalan.

Tán bizony szerencsémnek tartsam, hogy olyan férjem van, aki éjszakákon keresztül lumpol.

— De hisz csak egyszer történt. Először csak, de nem utoljára. Ez volt a kezdet. A boldog szép napoknak vége.

— Ne kényszeríts arra, hogy jóslatodat megvalósítsam.

— Oh csak tessék! Hanem, ha még egyszer kimarad, engem többé nem talál itt.

— Képes volnál elhagyni?

— Hát te képes volnál ismét szenvedést okozni nekem?

— Ha ily könnyen beszélsz, nem is szerettél soha!

— Én nem szerettelek?

— Te!

— Te nem szerettél!

— No hallja, ez már hálátlan-ság!... Rossz asszony! Hát kiért küzdöttem esztendőök óta, mióta az eszemet birom?

A mind hevesebbre való szóváltást a szobalány szakította félbe, aki egy távirattal kezében lépett be s közeledett urnője felé.

Az asszonyka remegő kézzel szakította fel a táviratot és amint olvasta, szemében felcsillant az öröm fénye. Hangjában reszketett a boldogság, mikor felkiáltott:

— Jön a mama!

Felvillant az öröm a férj szemében is s mig felesége kezéből átvette a táviratot, ujjaiak hegye találozott, mint két villanyáram. A bájos mult rózsaszínű kódéből föllevenedett két kép: a piros folt a fehér matrózzubbonyon, a fehér folt a finom fekete nadrágon... s a multnak édes, bájos képe el-

üzle arcukról a neheztelés, az első összekoccanás sötét felhőit.

A szobalány távozott... Volt-e vihar a szerelem ez édes, bájos kis fészkeben? Ki tudná már? Édes csóknak, forró ölelésnek van itt csak tanyája...

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Intim Kabinet

„Orest” nyílt levele Sz. Kató asszonynak

Asszonyom!

Tegnap a temesvári színház páholyában egy fehér rózsát adott nekem. Megcsókolta és úgy adta át. Azután megszorította a kezemet, jelentősegteljesen, biztatóan, hogy másnak bizonyára elment volna tőle a józan esze. S ráadásul még azt is sugta:

— Ne teketóriázzék! Én magának csak Kató vagyok...

És én a rózsát visszaadtam, eszembe se jutott lecsókolni bárszonyos leveléről a maga csókját, sőt talán goromba hirtelenséggel is távoztam a páholyból. Ki kellett rohannom, mert a torkomon égett az, amit akkor elmondtam volna, ha bentmaradok. Menekültem, hogy el ne kövessem azt a gorombaságot, amit elvégre semmiféle nővel szemben se követhet el lovagias férfi. Tudniillik: nem mondhatja meg neki az igazat. Megírni: megírhatja.

Látja, ezért írom én magának ezt a levelet. Én nem élek az engedelmeivel. Teketóriázok. Kató helyett asszonynak szólítom. Ebben az életben soha másképp.

Nem tudom, emlékszik-e még B. Gáborra? Csak a nevére legalább? Elvégre a nevét talán mégis érdemes emlékezetébe tartani annak, aki értünk halt meg? Vagy azt se? A halottak már nem használható javak, hát el lehet őket a neveikkel együtt felejtetni? Sőt jobb is, mert: amit az ember elfelejtett, mintha nem történt volna meg.

Emlékezetébe hozom az esetet, hogy esetleg a feledés révén azt ne higgye, hogy nem történt meg.

A fehér rózsája juttatta az eszembe szegény B. Gabit. Az ő nevében adtam vissza már tegnap este is a rózsát és az ő nevében írom önnek ezt a levelet.

Bár ő is visszaadta volna önnek akkor a rózsáját, mikor először adott neki virágot. Az is fehér rózsza volt. Eppen olyan, mint amilyent tegnap nekem adott. S amelynek szüzfűsziromlevelein én mintha apró vércsöppeket láttam volna izzani. A B. Gabi odafreccsent vérért.

Pedig dehogy voltak rajta vércsöppek! Csak a maga bolond poétája képzelődött! A bolond, naiv poéta, aki ahelyett, hogy felhasználná az alkalmat és boldog lenne, hogy egy bájos asszony a bizalmára, a fehér rózsájára, sőt tán a piros rózsájára is méltatja — hát ahelyett ilyen leveleket firkál.

De ezt a levelet is meg kell írnom, mint ahogy tegnap este a páholyából ki kellett jönnöm.

Hát igen, ott hagytam el, hogy bár B. Gabi is visszaadta volna magának a fehér rózsáját, amit valószínűleg neki is olyan forró kézszorítás kíséretében adott, mint nekem.

Csakhogy ő nem adta vissza. Megtartotta. Sőt le is csókolta róla a maga csókját. Onnan is és valószínűleg a maga ajkáról is. Fehér rózsáról is, piros rózsáról is.

De miért is kellett magának éppen fehér rózsát adni? Persze, nem tudta, hogy én gyűlölöm ezeket az utálatosan gyönyörű virágokat. Gyűlölöm, mert a kelyhükből bódító, fullasztó, részegítő illat árad, mely örülten kalapáltatja a szívet és leverő, örültségeket elkövetető mámort hajt az agyra. Olyat, aminőt a B. Gabi agyára hajtott. Szegény fiu! A fehér rózsák ölték meg és mégis fehér rózsát kellett betenni a koporsójába is. Ő akarta.

Azt már nem tudom, akarta-e, hogy maga is ott legyen a temetésen? De ott volt. Talpig feketében, fekete hajában fehér rózsával. Kacéran, kihívóan, majdnem mosolyogva állt ott. Ugy szereltem volna akkor odamenni és a fülébe sugni a maga igazi nevét, k. asszonyom. Talán megretent volna? Talán el is ájult volna. Szépen, művésziiesen, ahogy a színésznőktől tanulta...

De nem sugtam a fülébe semmit. És most sem fogok önnek semmit se elárulni abból, amit tudok. Pedig sokat tudok. Mindent tudok. De hallgatni fogok ár nélkül, még a piros rózsája nélkül is! Pedig maga mindent ígért a

hallgatásomért. Az enyém is lenne. Mint ahogy annyi másé volt és lesz. Csakhogy a többi mind nagy árat fizetett érte. A legnagyobb talán B. Gabi. Különben mindenki azzal fizet, amije van. A milliomos a pénzével, a szegény az életével. Maga is azzal fizet, amije van.

En olcsón juthatnék magához. A B. Gabi titka árán. Hozzám hajtja magát az, hogy tudom, hogy maga volt az ő gyilkosa. Talán fél is tőlem. S így akarná megvásárolni a hallgatásomat. Pedig hallgatók nélkül is.

Mert undorodom magától asszonyom! Mert az ajkaink között, a forró ajkaink között ott érezném mindig a Gábor fagyott, sárga ajkát...

Nem árulom el soha! Büszkén járhat az emberek között; csak válogassa tovább is az áldozatokat, mindig a legjobb, legnemesebb lelkű férfiak közül. Mert ők a legjobb anyagok. Őket legkönnyebben elbolondítani s azután, ha kell, ők távoznak el leghalkabban, legdiszkrétebben egyszer s mindenkorra. Szóval ezekkel lehet legbiztosabban rendbehozni mindent. Az a világ rendje, hogy gazember férfiak becsületes asszonyokat tegyenek tönkre; gaz nők pedig becsületes férfiakat.

És pedig nemcsak becsületeseket, de okosakat is. Hiszen szegény Gábor okos ember is volt!

Emlékszem egy mondasára: — Nem találom a szerelemben élvezetet. Vagy nagy gyerekek játéka, vagy éhes emberek étele. De játéknak komoly, ételnek nehéz...

S azután ő is játszott is, evett is. Pedig mikor ő még hitt a mondása igazságában, annyi hatással se voltak rá az asszonyok, a lányok, mint a vakra a Raffael-képek.

Elment a nők mellett úgy, hogy rájuk se nézett. Nem talált rajtuk semmi kívánni valót. Csak a hiábáikat látta: hogy a lelküknek nincs ereje, hogy agyukban nem él semmi az élet nagyobb, komolyabb feladataiból; hogy szívükben nincs se igazi jószág, se igazi gyöngédség s hogy annak fitogtatása, hogy lelki életet élnek, csak arra való, hogy minket becsapjanak.

Oh milyen jól ismerte magukat! Milyen okos volt.

S azután eléje került maga és vége lett az okosságának. A rossz-

szak között is a legrosszabb volt és ő magát tartotta az egyetlen angyal kivételnek.

S maga cserébe kihasználta, kifosztotta testi, lelki kincseiből s azután eldobta, mint azt a bizonyos citromot szokták...

Kund Abigél jutott az eszembe: — En meg nem öltem. Hanem a tört, azt én adtam neki!...

De nem hívom önt asszonyom tetemre. Csak még azt sugom meg bucsuzóra, hogy honnan tudom én mindezeket. A Gábor naplójából. Nekem hagyta, hogy halála után bontsam fel. Sejtette, hogy kezdek én is bolondulni maga után, hát baráti szíve óvni akart. Áldassék érte még haló poraiban is.

Meg akart menteni magától, nagyságos asszonyom. Ha már ő nem menekülhetett, legalább engem nem akart hóhérekre juttatni.

A naplója első lapja így kezdődik:

— Tegnap este egy fehér rózsát kaptam tőle. Először megcsókolta s azután ide adta. Csodás boldogság! A rózsza egészen elhervadt csókjaimtól. És azt is mondta elváláskor:

— Szólitson csak Katának! Magának Kata vagyok...

Nekem nem lesz nagyságos asszonyom sohasem Kata! Köszönöm a bizalmát de nem élek vele...

OREST.

BÁL UTÁN

Eredeti kézirat. — Irta: Pék Dezső

Hajnalodott. Valami lehetetlenül lila színű volt az égboltozat kelet felől. Mint a friss ibolya színe. Csak az ultramodern festők mernek ilyen színű eget festeni. S azt mondja rájuk mindenki: na, ez még sohasem látott hajnal, hogy ilyen színű eget mer festeni. Pedig hisz hajnal előtt sohasem mennek haza a kávéházból.

A Vigadóban nagy bál volt ma éjjel, onnan mentek haza a párok, táncból, zenétől, illatszerektől, báltermi izzadt levegőtől mámoros fővel.

Felgyűrt gallérú férfiak, báli cipős, belépős nők, sápadt, kiizzadt, gyűrött arccal ugyan — de azért jó kedvvel. A férfiak divatoscharleston dallamokat füttyörészték, a nők erősen odasimultak hozzájuk, sokan nagyokat nevetek bele a téli reggelbe.

Az egyik uccasarkon egymáshoz bujt fiatal házaspár kanyarodott be a mellékkucába és csakhamar megállt egy kapu előtt.

Benn halkan, szótlanul, fáradtan mentek be a hálószobába és ugyan-csak szótlanul kezdtek vetkőzni. A fiatal asszony először a bálruháját vette le nagy gonddal s azután úgy kombinében már sokkal szabadabban, fesztelenebbül mozgott. Gyönyörű telt karja volt, amelyek, amikor kinyújtózkodtak olyan plasztikusak voltak és olyan hófehérek, mintha a legelső szobrász vésője alól kerültek volna ki.

Hanyag mozdulattal tolta le a kombiné pántjait és lecsusztatva párnás kis hasán, könnyed, ügyes mozdulattal bujt ki belőle. Azután a kis bu-

gyit oldta meg és a harisnyakötők csattját kapcsolta ki és mikor már csak a könnyű kis ing volt rajta, fáradtan ült az ágy szélére és egy pillanatra lehunyta a szemét.

— Jaj... de csodásan táncolt az az Áts Pista... magához von, szorosán, erősen és visz, visz...

Megborzongott a kéjes gondolatától és önfeledten kezdte simogatni meztelen, buja combjait. Majd leeresztette telt kebleiről az inget, mely a csipőre hullt, szabadon hagyva egy leheletnyit a kövérkés öl selymes sötétjéből és fölvette csipkés hálójingjét. Később bebújt az ágyba.

Férje odalépett a villanyhoz és eloltotta. Befeküdtek egymás mellé az ágyba, a férfi keze tapogatódzva keverte az asszonyt.

— Fáradt vagyok...

De a férfi hozzásimult, összecsókolta, megsimogatta egész testét és lassan föléje ereszkedett.

— Na... csak egy kicsit... csak egyszer... Olga...

Künn szürkült a reggel, a férfi homlokán izzadságcseppek peregtek alá, torka zilált a lihegéstől. Az asszony előrefeszített alsótesttel vonaglott a kéjtől, ruganyos combjai belesarkantyuztak a férfi csipőjébe, szemeit kéjesen behunyta és mint megremegtető villanyos áram szaladt át egész testén a gondolat:

— Jaj... az Áts Pista... hogy magához szorított... hogy vitt... hogy... jaj... jaj... jaj...

3 nap alatt eltüntet: szeplőt, májfoltot pattanást VIOLA krém-szappan. Készíti Weiss Sándor gyógyszerháza Dóm-tér 6

Irtá: Kubán Endre

— Regény —

Eredeti kézirat. (1)

I. FEJEZET

Jani akkor lépett be először a vöröslámpás házba, amikor az érettségi vizsga öröme tartott bankett után iskolatársai odacipelték.

Hiszen vendéglőben is tulajdonképpen akkor este ivott először szeszes italt. Csendes, szerény, zárkózott természetű gyermek volt és dacára annak, hogy az évek során nagy diák lett belőle és a bajusza is serkedezett, a természete nem változott meg. Nem vett részt a hangos játékokban és később, sötét esteken nem lopakodott be a kis diákkoszmák ajtaján, hogy odabent a cimborákkal néhány pohár bort igyék, nótázzon és csipkedje a kiszolgáló pincérlány karját.

Pedig nagyon szerette volna ezeket a mulatságokat megismerni. Hiszen éveinek gyarapodása folyamán, az ő vére is sebesebben kezdett keringeni ereiben. Benne is megmozdult a szunnyadó férfiaság, bárha nem is tudott volna magának erről számot adni. Valami végtelen vágy fogta el néha valami után, amit még nem izlelt meg soha életében. Ugy érezte, hogy olthatatlan szomjuság gyötri bor, csók és duhajkodás után. Ez azonban mindig csak egy pillanatra tartott. Mert mire az elhatározás annyira megérejt volna benne, hogy fejére tegye a kalapját és meginduljon az előtte ismeretlen örömök forrása felé, akkorára hirtelen megijedt merész szándékától. Ugy érezte, mintha forró nyári napon hirtelen jéghideg zuhany alá állott volna. Ilyenkor elpirult és maga elé suttogta:

— Gyáva vagyok!

Bizony Jani gyáva volt ahhoz, hogy megismerkedjék az ismeretlennel. Egészséges, erős, vérmes ifju volt pedig. Ágaskodott benne a szilaj fiatalosság. Olykor megtette

azt, hogy kivette a könyvszekrényből a lexikont, felnyitotta azt az oldalt, amelyen a milói Vénusz meztelen képe állott. Szemei majd kidülledtek, amint nézte a gömbölyű, kerek, kíváncsú asszonyi formákat. Nézte, nézte a szobor képét. Fantáziája müködni kezdett és egyszerre úgy képzelte, hogy valamely ismerős leányt — akivel pedig máskor, ha találkozna, csak félve mer egy-két fél-szeg szót váltani — lát maga előtt ruhátlan ragyogásban. És a keze reszketően önkéntelenül is kinyulott, hogy megsimogassa az almaformájú keblet, vagy a pajkosan domborodó csipőt. Megmozdulása közben ráeszmélt aztán, hogy ködkép után akar kapkodni. Becsapta hirtelen a lexikont és visszadugta a könyvszekrénybe.

Ilyen látomások után soká elkerülte azt a lányt, akit képzelete lepel nélkül varázsolt eléje. Ha valahol mégis találkozott vele, piros lett, akár a főtt rák. Nem mert a lány szemébe nézni és ha az valamit kérdezett tőle, akkor zavartan hebegett.

— Nem vagyok én magának a fizikatanára, mondta neki egy ilyen alkalommal Terjek Ilus, — hogy úgy mekegjen előttem, mint mikor nem tudja a leckét.

Ez a jelenet Zimmermann Ernőknél folyt le, akinek nővére, Jolán, a születésnapját ünnepelte és néhány lányt és fiut hívott meg uzsonnára. Jani olyan zavarba jött az Ilus szavainak nyomán támadt kacagásra, hogy legszívesebben szeretett volna elfutni és meg sem állni, amíg kívül nincsen a városból a liget sűrű fái között. De erről hirtelen viszont eszébe jutott, hogy hiszen éppen tegnap sétált ott egymagában és egyszer csak azt gondolta, hogy milyen jó lenne, ha a régi hajdankor nimfái

ujra életre kelnének és maga előtt láthatná őket a pázsiton. Megint a lexikont hívta segítségül és bár az odahaza volt a könyvszekrénybe zárva, gondolatban mégis fellelőzte, megnézte a milói Vénuszt és a karcsú testű, ruhátlan nimfákat. S aztán, amint a fák között terjengő árnyékba bámult, úgy látta, mintha a felhomályból egy nimfa kacagna reá. Termete sudár, haja barna, szeme fekete. Nini! Egészen olyan, mint a Terjek Ilus!

Még nagyon friss volt a lelkében ez az emlék, amikor Zimmermann Jolán uzsonnáján egyszerre csak szembetalálta magát Terjek Ilussal. Azért volt zavara kétszerez. Mert hiába volt a leányon szép lila ruha, úgy érezte Jani, hogy a szeme keresztül lát a ruhán és a lila színen át feléje csillogott a leány testének alabástromos fehérsége.

Ezek a nappali gyötrődéseken kívül még fájóbban hatottak rá az éjszakai kinlódások. Mikor a sötét szobában ott feküdt ágyában és nem tudott elaludni, akkor ellepték rejtélyes nemi vágyakozások. A szekszuális életet csak ilyenmógyér olvasmányából és sűrű képzelődéséből ismerte. Csak egyszer történt, hogy közeljárt a valósághoz. De az sem volt az igazi.

Emlékezett rá, hogy régen, pár év előtt, nyáron több iskolatársával az uszodába ment fürdeni. Mikor fürdés után a kabinjában öltözni kezdett, a szomszédos kabinból, mintha lihegést hallott volna. Egyik helyen, ahol a görcs kiesett a száraz deszkából, kerekded lyukat fedezett fel. Valami ösztönös kíváncsiság arra készítette, hogy kukucskáljon át a másik kabinba. Megtette és ott látta Eisler Vilát, aki egy osztállyal feljebb járt nála. Ott ült a kabin fapadján és hosszú lábait előre nyújtotta.

— Önfertőzés, — villant riadtan a Jani agyába a gondolat és ráeszmélt arra, mit egészségtani órán a tanár magyarázott.

— Kéjeleg, — ez volt a látványra a második gondolata.

Aztán szégyelte magát, hogy megleste pajtása intimitását. Elkapta a nyílásról a szemét, hitelen felöltözött és nem várva a többi fiura, sietett haza.

Ettől fogva azonban lefekvés utáni lelki feszültségei még nagyobbak lettek. A kéjt, melyet Eisler Vili egész arcán előmleni látott ott a fürdőkabinban, amikor az nem is sejtette, hogy valaki figyel, azt a kéjt szerette volna ő is megismerni. Vergődött, ide-oda hanykolódott az ágyán, a testét kiverte a forróság, az ajka szinte kipattogott a láztól. És olyan kémény nekifeszülést érzett, hogy — hirtelen nem jutott eszébe más hasonlat — a régiek várostromló, faltörő kosával is fel merte volna venni a versenyt.

Nehezen aludt el és az éjszaka iga nyugtalan volt. Kertben járkált és feje körül lángoló szárnyu pillangók raja röpködött. Ugy kapkodta a fejét ide-oda, mert folyton attól tartott, hogy a lepkék szárnyainak szikrájától tüzet fog a haja és hogy azután a koponyájába szorult lelke bennel.

Fáradt és kedvetlen volt reggel, amikor ébredt. Bosszusan visszaeszmélt a forró estére és megfogadta magában:

— Soha többé!

Nem is tette. Még a kisértést is sokáig elkerülte, hogy aztán néhány hét múlva még erősebben csapjon le rá. A keze már-már megmozdult, az ösztön oda hajtotta tenyerét, ahonnan az akarat eltiltotta. De végső nekilendüléssel mégis összeszedte magát. Nem! És nem!

És hogy még jobban tudjon ellentállani a kisértésnek, hát özszeolvasott mindent, ami a kezéig érke akadt, amiről gondolta, alkalmas lesz arra, hogy visszatartsa a kisértéstől. Százszor is elolvasta, hogy az önfertőzés árt a test és az ész fejlődésének, satnyává és butává, gyengévé és szórakozottá teszi az ifjút és elolvasta azt is, szinte falta a betűket, hogy az így kapott kéj csak félélvezet, nem az igazi, mert az igazi kéj kiváltásához két különböző nemü emberi lény együttes szeretkezése szükséges.

Nem is feledkezett meg többé magáról, de annál inkább vágyott az igazi, a teljes kéj megismerésére. Arra azonban gyáva volt, hogy a többi nagy diák példáját kövesse és elmenjen a vöröslámpás házba, vagy valamely kiskocsmá szellemrekész pincérnőjéhez. Még azt se merle megreszkírozni, hogy este a szobájába hívja cselédjüket, a Marit. Pedig ez nem is járt volna nagy nehézséggel és sok rábeszéléssel. Mert lám, hányszor megtevette Mari azt, hogy vacsora után, amikor a Jani szobájában tanult és a házban már mindenki nyugodni tért, bejött ágyazni, dolgozóval kuncorogva leült az ágy szélére és ajkán kibuggyanította a szót:

De jó is az ifiurnak aludni ebben a puha, tollas ágyban, nem úgy mint nekem a konyhában, a kemény cselédágyon.

Ilyenkor csak ezt kellett volna mondania:

— Hát tudja mit, Mari, jöjjön be éjszakára és próbálja ki, hogyan lehet ebben az ágyban aludni.

Tudta, érezte jól a Jani, hogy Mari minden ellenvetés nélkül odaadná neki a maga egészségtől duzzadó parasztlánytestét. Szerette is volna általa megismerni az igazi kéjt és szeme szinte kopogott, amikor Mari kínálkozó formáira nézett. Már nyitotta is ajkát, hogy meginvitálja a leányt, de az utolsó pillanatban elakadt a hangja. Ugy érezte, hogy a torka teljesen kiszáradt és a hangszálai elernyedtek.

A lány várt, várt pár pillanatig, de, mert nem hangzott feléje biztató szó, lemondással a szemében kiment. Jani pedig tehetetlen tanácstalansággal nézett maga elé:

— Gyáva vagyok! Gyáva vagyok!

II. FEJEZET

Az érettségi vizsga bankettje fényesen sikerült. Ott volt a gimnázium igazgatója és valamennyi tanára. A menü nagyon izletes volt, a szokatlan ital fogyasztás, melyet most nyíltan végezhetek a tanárok jelenlétében, fényessé tette a tekintetüket és izzóvá az arcukat.

Jani, akit erre a tisztságra az egész osztály egyhangú közbizalommal felkért, mondta a beszédet. Köszönetet mondott a tanári karnak, hogy nyolc esztendőn ke-

resztül oktatta, vezette, nevelte a most leérettségizett ifjakat, majd így végezte be szavait:

— Most kinyitotta előttünk a tanári kar azt az ajtót, amely az életbe kivezet. Az a tudás és az a nevelés, melyet a gimnáziumban kaptunk, erőt kölcsönöz nekünk, hogy elinduljunk az élénk terülő uton. Ha valaha sikereket, eredményeket, pozíciót fogunk elérni, az a tanári kar munkájának gyümölcse lesz. Ezért aztán mindig szeretettel és hálával fogunk gondolni önökre, tanár urak!

Kezébe vette poharát, odament az igazgatóhoz, koccintott vele, majd sorba a többi tanárral és valamennyi ujdonsült érett fiatalemberrel. A bort a tanári kar harsány éltetése közben hörpintették föl.

A beszédre a tanári kar nevében Jezsovics Károly, az igazgató válaszolt.

— Fiuk, — mondotta többek között, — most már nem a tanár és a tanítvány van itt szemben egymással. Férfiak ülnek itt együttesen a fehér asztalnál, idősebb és tapasztalokban dus férfiak és ifjabb, tapasztalatok gyűjtését most kezdő férfiak, de valamennyien egyformán férfiak. Ne legyen köztünk többé a tanár nagyképűsködése, amelyre, valljuk be, a tekintély megóvása érdekében gyakran szükség van, de ne legyen köztünk a tanítvány sunyi megalázkodása sem, amelyet a diákok rendszerint palástnak akasztanak magukra, hogy igazi lényüket így elfeledjék a tanár kutató, fürkésző szeme elől. Beszéljünk egymással nyíltan, őszintén, kerteles nélkül.

És a lehiggadt életbölcseességű Jezsovics Károly igazgató beszédében sok okos utravalóval látta el a világba induló diákjait. Sok hasznos tanácsot tett a tarisznyájukba, aminek valóban hasznát láthatják. És mondotta ezeket is:

— Abban a korban vannak immár önök, amikor a vér kezdi megkövetelni a maga jogait. Ne higgyék, hogy előttem és a tanári kar előtt titok volt, hogy egyesek eljárógattak néha kiskocsmákba és elmentek oda is, ahol a női csókot adják kóstolóba. Tisztában voltunk vele, hogy vérük parancsára mennek oda és tisztában voltunk azzal is, hogy szigorú eltiltás és büntetés csak rontana a dolgon, mert az ifjúságban öntudatlanul meglevő konokság csak

arra ösztönözne egyeseket, hogy csak azért is és minél többször járjanak el ezekre a helyekre. Így ellenben láttuk, hogy beavatkozásunk nélkül csak akkor mentek oda, ha a vérük, természetük hajtotta őket. Most mint érett férfiak már szabadon járhatnak el vendéglőkbe és lányokhoz, szeretném azonban, ha szabadságukkal nem élnének vissza. A szervezethek megvan a maga joga a szeszre és a nőre egyaránt, de jaj annak, aki a természet rovására tulzásba vinné.

Valóságos előadás volt ez a beszéd, világos, értelmes előadás, amely azonban messzire fölötté állott az iskolatermek szabványos prelekciónak. És hogy elvegye szavainak komorságát, az igazgató átcsapott a kedélyeskedés terére:

— Nem szükséges azért, hogy a fiatal férfiak úgy éljenek, mint a kámzsás barátok. Hiszen tudjuk, hogy olykor még azok is szívesen leteszik a csuhát egy szép menyecske kedvéért. A Férfiembernek már csak azért is jussa van az asszonyhoz, mert az a férfi bordájából teremődött. Már pedig a saját bordánkat csak szabad tán szeretni, vagy mi a szösz! Ami pedig a bort illeti, bizonyosan forogna sirjában Noé, ha a lelke a menyországból lenézve azt látná, hogy hiába fáradt a szőlőtőke ültetésével, mert annak nedvét az emberek nem becsülik meg. Legyünk tehát rajta, hogy az öreg Noénak meg legyen az örök nyugodalma és ne képzelve magát motollának. Igaza volt tehát annak a névtelen bölcsnek, aki felállította ezt a tételt, hogy: mert az ember nincsen fából, ki kell rugni a hámfából! De aztán minden ilyen kirugás után illeszkedjünk szépen vissza a hámfába és huzzuk tovább az istrángot, mert pályánk szekere csak így juthat előre. Bibamus!

Mosolyogva csendítette össze poharát a fiukéval.

A hangulat egyre emelkedettebb lett. Éjfél tájban pezsgő is került az asztalra. Bőven futotta abból a pénzből, melyet a fiuk az egész tanév alatt az érettségi bankett költségeire minden hónapban az erre a célra megválasztott pénztáros kezeihez fizettek. A havi kicsi részletek szeptembertől júniusig tekintélyes summává nőttek s ezt a sok pénzt most ezen az egy éjszakán mind el kellett költeni.

Az ital mindinkább lerombolta azokat a válaszfalakat, melyek eddig a tanárok és a diákok között emelkedtek. Minden kiürített pohár közelebb hozta őket egymáshoz, amíg végül egyformának, egyenrangúknak érezték magukat. Ugy érezték, mint azt Jezsóvics igazgató mondta, hogy korra nézve ugyan különböző, de más-különbben egyenlő férfiak ülnek egymással szemben az asztalnál, melyről a pincérek a ténvérokat és evőeszközöket már rég leszedték és melynek fehér abroszán helyenkint feldöntött poharak bor-pocsolyái mutatták a jókedv egyre emelkedő fokát. A beszéd mind-egyre hangosabb lett, tanárok és volt tanítványok kisebb csoportokba szakadtak az asztal körül, külön-külön témákról beszélgettek, meg-megeresztettek egy-egy adomát is, melyek között már a sikamlósa is elcsuszott általános nevetés közben. Mások énekeltek, egyesek felállottak és egymásba karolva táncolni kezdtek.

Ugy egy óra tájban felállott az igazgató és kijelentette, hogy hazamegy. Mondta a fiuknak, hogy ne zavartassák magukat, mulassanak tovább, de neki mint öregebb embernek ilyenkor már ágyban a helye. Utána sorban aztán a tanárok is felkerekedtek. Szinte menekültek, mintha attól tartottak volna, ha még tovább is együtt isznak és duhajkodnak volt diákjaikkal, akkor a tekintélynek utolsó maradványa is kicsuszik alóluk. Már pedig a tanárnak szüksége van a tekintélyére.

Két óraker a tanári kart már csupán Lencső János, az ábrázoló mértan tanára képviselte. Imádták a maga tantárgyát és meg volt róla győződve, hogy egyetlen pályán sem lehet boldogulni az ábrázoló mértan kellő ismerete nélkül. Társaságban egészen használható, kedélyes ember volt mindaddig, amíg alaposan becsipejt. Mihelyt azonban a kelletténél több volt a bor benne, már nem tudott másról beszélni, mint az ábrázoló geometriáról. Mikor a magasán csapongó hangulatban erre tért át, a fiuk sorra elhúzódtak mellőle. Volt elég idejük az ábrázoló mértant az iskolában csömörülésig megunni. Itt, borközi állapotban pikáns vicceket akartak hallani, nem pedig azt, hogy az ábécédé téglalap alakú rombuszt hogyan kell az első síkból a másodikba

és a másodikból a harmadik síkba vetíteni.

Lencső tanárnak a hangos zsi-bongás közepette végezetül már csak egy hallgatója maradt, Jani, aki udvariasságból hallgatta a száraz magyarázatot. Vagy talán — ébredezett benne az önmegismerés — gyáva hozzá, hogy felkeljen és átmenjen ahhoz a másik társasághoz, amelyik közepén ott áll Hankó Pali és a többiek hangos röhögése közben valami gáláns kalandját meséli.

Jani szerencséjére Lencső János úgy érezte, hogy csak akkor magyarázhat értelmesen, ha mentől többet iszik. Ennek aztán az lett a vége, hogy a tanár ur az ülő síkból csakhamar ráborult a másik síkra, az abroszra, melyre ceruzájával előbb egy csomó ábrát rajzolt. Nem maradt azonban ezen a sikon sem sokáig. Mámorában megszólalt:

— És most a körzővel lemérjük a kellő távolságot.

Kinyújtotta karját, mintha a körző után akarna nyulni. Abban a pillanatban azonban a második síkról levetítette magát a harmadik síkra, a terem parkettjére. A fiuk odasiettek, felemelték, visszaültették a székre. Az egyik pikkolófiut elszalasztották, hogy hozzon kocsit, Lencső Jánost belerakták, a fiákeresnek előre megadták a taksát és az ábrázoló mértan elázott tanárát hazaküldték.

Hajnalfelé a fiuk közül is igen sokan becsiptek. Szokatlan volt nekik ez az igazi, első nagy lümpolás. Nem úgy volt most, mint Hozsek pincéjében, vagy más diák-kocsmában, ahová belopóztak, megittak egy-két liter bort, aztán hazaszedelődöztek. A banketten és a bankett után ihattak annyit, amennyit akartak és bizony a legtöbbben virtuskodni igyekeztek. Egyik-másik az asztalra borulva aludt, mások tántorgó lábbal tá-molyogtak a ruhafogásig, vették a kalapiukat és igyekeztek hazafelé.

Végül már csak heten maradtak mulatozók. Közük volt Jani is. Egész estén át ő ivott a legkevesebbet. Szinte józannak volt mondható. De nagyon jól érezte magát a lármázó, legénykedő társaságban. Párszor gondolt ugyan arra, hogy haza kellene menni, de mégis csak maradt. Kíváncsi volt a folytatásra. Hitte, érezte, hogy ezen az éjjelen valami rendkívüli fog vele történni.

(Folytatjuk)

„Csöppike”

Leány a horgon

— Eredeti kézirat —

— Uj nő! Uj nő! — üvöltötte Kont.

— Uj nő! — rikoltották utána a fiatal torkok.

És belöktek a szobába egy fehérarcu, fekete hajú, tiszta, sötét szemű urilányt, aki riadtan szimatolt bele a sűrűvé pállott levegőbe. A leány hátralépett. A szája széleig elsápadt. Büszke, szép kis feje letört. Megfordult. Ökölrel, körömmel tört magának utat a részeg fiúk között, akik összeszorultak mögötte.

De az egyik utánanyúlt és visszarántotta a szoba közepére.

— Ide! — tördelte a fogai között. Végigvert rajta. Az ütés elcsattant a lányfaron. A lány hang nélkül állt ott. Nehéz haja végigbomlott a hátán, halálosan sápadt arcában forrón, sebzetten vereslett kis gögös szája.

— Hagyjatok! — kérte a részeg fiukat, akik szoros gyűrűbe szűkültek körülötte. Az, amely megütötte, leszegett fejjel, arcábcsapzott hajjal, reszketve állt ott.

— Ide! — hörögte.

— Hagyjon! — szólt a lány könnyekkel szép szemeiben.

— Eressz! — és nekiment a lánynak.

A lány hátralépett. Az arcában érezte a megvadult fiu forró páráját. Szorosan egymás előtt álltak. A lány nem mert megmozdulni. A fiu átölelte, érzéki odasimulással, birtokba vevőn. A tenyerére vette a lány kis keblét. Az rugott, harapott, sirt. A többi irigykedve nézte. A fiu rádobta a dívánra. A többiek segítettek. A lány arccal bukott a kopott dívánra. Elnézték hátának vonalát a színes selyem alatt. A test fiatal volt, vonzó, kemény és szüziesen lusta. Az öt férfi csillogó szemmel nézte. Megfogták a lábát és a levegőbe nyujtották. A lány szégyenkezve sirdogált. A mellette hullámozott. Erőtelken keze rángatódva tépte a dívánpárnákat. A feje fel-felvágódott, ahogy a férfiak csiklandozták a teste minden részén. Letépték testéről a ruhát, amíg meztelenül elnyult. Ne-

hezen lélegzett, mint a legteljesebb ölelésben.

A sexualitás felpeszditte a fiatal vérét és kiutat keresett. A férfiak végigcsókolták a fehér bőrű és a halántékáig fellángoló vérű urilányt, aki vékony karjait kinyujtotta, vérszegény karok voltak és édesek, szájalmasak, mint egy gyermekéi. Csak a harisnya volt rajta. Selyemharisnyás, fejletlen lábai villogtak, amelyeket keményen barázdált a harisnya varrata

Az emberevő mosolya ült a fiuk arcán, amely a falás örömét nyálazta a vörös ajkakon. Mindent befalni! A kemény érzékeny barnabőrű leányt felhabzsolni, elmerülni sötét, nagy nedves szemeiben...

És mind az öt birtokába vette a szűz urilányt.

Zsuron.

Hadigazdagék zsurra voltak a napokban hivatalosak egy becskeréki családnál. Uzsonna után — szokás szerint — a vendéglátók gyermekei produkálták magukat, többek közt kisfiuk, bemutatta zenei képzettségét egy flótán. A vendégek csendben hallgatják a zenei produkciót, míg végre a hadigazdag felesége csöndben megkérdi a mellette ülő urtól:

csak azt nem értem, hogyan tud ez a gyerek ilyen szépen játszani azon a rossz szerszámon?

— Miért volna ez a hangszer rossz?

— Na hát nem látja, hogy csupa lyuk?

*

Az életunt.

A vendéglőben egyik asztalnál két ur ebédel. Az első ur megszólal:

— A vegetáriánus konyha legjobb a világon. Ez az egyetlen mód, hogy az életet meghosszabbíthassuk.

— De hiszen maga már a harmadik husadagot esszi.

— En? Az más! *En meguntam az életemet!*

Megnyugtatta.

Egy noviszadi uricsalád művész-hajlamu nagylányának megvan az a rossz szokása, hogy este egy kicsit későn szokott hazavetődni. A napokban a szokottnál tovább is kimaradt, amikor végre hazavetődött, édesanyja enyhe szemrehányással fogadta:

— Nem szeretem, ha egyedül mászkálsz ilyen késő este!

A leány hamar készen volt a válasszal és megnyugtató hangon felelte:

— Ne félj anyuskám, *nem egyedül mászkálok!*

*

Segített magán.

— Mi az, Kohn ur, maga hosszunapkor beül egy keresztény étterembe?

— Mit csináljak! A kóser vendéglőket igazán nem kellene bezárni.

*

Senkis se pótolhatatlan.

A régi Bácskának híres alakja volt — de nem írjuk ki most a nevét, hátha úgy is ráismernek, — I. P. Ahol nagyobb muri volt, már pedig az a régi Bácskában gyakran előfordult, ott megjelent P. S. is. És minthogy a mulatságok akkoriban három napig tartottak, nyilvánvaló hogy az öreg ur nem volt valami minta családapa. Róla maradt fenn az a legenda is, hogy a lány egyszer megkérdezte az édesanyjától:

— Ugyan mama, ki ez a fekete szakállu bácsi, aki vasárnap délnélunk szokott ebédelni?

Hát az öreg P. S. is elköltözött ebből a keserves világból. A felesége annak rendje és módja szerint meggyászolta. Néhány hónappal a halála esete után meglátogatta az özvegyet egyik régi ismerőse. A beszélgetés során rákerült a sor arra a kérdésre is, hogy szokta meg az egyedüllétet.

— Sokkal könnyebben mint gondoltam, — mondta az özvegy. Bizony senki se pótolhatatlan. Van egy papagályom az egész nap kiabál, van egy kályhám az egész nap fűtött, van egy macskám az minden este elmegy s hajnalban vetődik haza.

A MÁRTIR

— Guy de Maupassant novellája. —

André Timeur nőre éhezett és meit étvágyát olcsón akarta kielégíteni, kiment az utcára. Csakhamar talált is egy magának való leányt. Megalkudott vele egész éjszakára s aztán elindultak.

Egy mellékutca rozszant épülete előtt állottak meg. Sötétben botorkáltak fel a lépcsőn. A negyedik emelet folyosóján az egyik ajtó előtt megállott a nő.

— Tehát egész éjjel nálam akarsz maradni? — kérdezte.

— Igen.

— Akkor légy szives kissé várni.

Ezzel a nő bement a lakásba. Andrének úgy tetszett, mintha halk beszélgetést hallott volna belülről.

— Éjha, — gondolta magában — csak nem bujtatja el a szeretőjét? No, azért még nem ijedek meg.

Hátsó zsebében megtapogatta a revolverét.

Az ajtó kinyílt és a nő behívta. Amolyan olcsó hónapos szoba volt, aminőt utcai nők szoktak eldugott házakban drágán bérelni. Csak a legszükségesebb bűtörrel volt felszerelve.

André körülnézett a lakásban, de nem látott semmi gyanusát.

A lány ledobálta magáról a ruhát. Végül ingét is leengedte. Ott állott meztelenül. Elég jó alakja volt. Miközben belebujt az ágyba, biztatón odaszólt Andrének:

— Tedd magad kényelembe, drágám.

André követte példáját és nem-sokára ott volt a lány mellett, aki karjaival és lábaival nyomban körülfonta a testét. Megkezdődött köztük a szerelem játéka, mely férfival és nővel elfeledteti az egész világot.

Az első kielégülés után André beszélni kezdett a nővel. Megkérdezte tőle, hogy ki volt nála az első férfi.

— Egy hajókormányos, — felelte a nő könnyedén.

— Hol?

— Argenteuilben.

— Hogy történt?

— Ott szolgáltam egy szállodában, ahol a hajókormányos meg volt szállva és mikor egy este bementem a szobájába, hogy megvessem az ágyát, rávetette magát és letepert.

És aztán részletesen mesélte, hogy meddig és hogyan tartott a hajókormányossal való barátsága.

André azonban hirtelen furcsa neszre lett figyelmes. Úgy tetszett neki, mintha valaki sóhajtott volna, majd meg, mintha valaki a székén, melyen ült, megfordult volna.

— Mi ez?

— Ah, semmi! A szomszéd szobából hallatszik a nesz. Olyan vékony falakat építtetett a háziúr, hogy minden áthallik.

Aztán tovább beszélgettek. André hirtelen merőn nézett a lány szemébe és így szólt:

— Te, én azt hiszem, hogy mégsem a hajókormányos volt nálad az első. Gondolkozz csak!

A nő elmosolyodott.

— Igaz, nem ő volt az első. De már annyiszor mondtam azt neki és másoknak is, hogy már egészen beleéltem magamat abba, hogy tényleg ő volt az első, pedig nem is ő volt.

— Hát ki?

— Egy párisi szakács.

— Meséld el.

— Valami nagy népnünnepély volt Argenteuilben és a mi szállodánkban diszlakomát rendeztek. Párisból erre az alkalomra szakácsot hoztak. Aznap ő parancsolt az egész házban. Mint valami tábornok adta ki a tűzhely mellől a parancsokat: „Vajat! Tojást! Lisztet! Mazsolát! Tejtel!” És minden szavára szaladtunk, hogy elhozzuk a kívánt dolgot. Este tízkor már vége volt a munkának és én kiültem a ház elé pihenni. Egyszerre csak ott volt mellettem a párisi szakács. Olyan hangon, aminőn egész napon át parancsolgatott, rámszólt: „Gyere, mutasd meg nekem a folyóhoz vezető utat, sétálni akarok!” És én mentem és megmutattam neki az utat. A folyó partján hirtelen megfogott, ledobott a földre, rám feküdt és mielőtt meglepetésemből magamhoz térhettem volna, már birtokába vett. Aztán visszamentünk. A párisi szakács pedig még akkor éjszaka elutazott.

— Nem láttad többé?

— Nem, de azt hiszem, hogy Flórián tőle van.

— Hát ez ki?

— A fiam.

— De ha tudod, hogy a fiad a szakácstól van, akkor miért mondtad, hogy a hajókormányos volt az első.

A lány halkán nevette.

— Te csacsi! Mondtam, hogy a szakácsot nem láttam többé. A hajókormányos pedig kéznél volt és pénze is volt.

— Vagy úgy, — szólt André, — te azért mondtad a hajókormányosnak, hogy ő volt az első, hogy azt higgye, a gyermek tőle való és pénzt adjon.

— Adott is, még pedig évente háromszáz frankot.

— Ezt remekül csináltad. Nem is hinné az ember, hogy ennyi csalafintaság legyen benned. És mennyi időt most Flórián?

— Tizenkét éves lesz. Jó tanuló és igen engedelmes.

André, aki a beszélgetés alatt kezével simogatta a nő meztelen testét, újra kedvet kapott a szerelemre. Magához ölelte a bársonysima női testet, amikor hirtelen nagy zajjesszette ki mámorából. A zajt félreimerhetetlenül egy földrebukott emberi test okozta.

André kiugrott az ágyból.

Fülett.

Egyszerre odaugrott a szekrényhez és felrántotta annak ajtaját.

A szekrényben, melynek sarkában szék állott, halvány, sovány fiúcska volt, aki félénk, fényes szemével könnyőrgön bámult Andréra.

A fiú sirni kezdett, karjait az ágyban felkötött nő felé nyújtotta és pityeregve szólt:

— Nem tehetek róla, mama, nem tehetek róla. Elaludtam és leestem a székről. Ne haragudj rám.

André csodálkozva nézett a nőre, aki magyarázni kezdett:

— Istenem! Mit tegyek? Nem keresek eleget, hogy a fiút valami olcsó intézetben elhelyezhessem. Kénytelen vagyok magamnál tartani. Ha vendégem van, akkor a szekrényben tartózkodik. Igen csendesen viselkedik, mert már megszokta a dolgot. De hát egész éjjelen át a szekrényben maradni mozdulatlanul egy ilyen gyermeknek. Még egy felnőt sem igen bírná el.

Magára kapta az ingét és odaugrott a fiúcskához, akit szeretettel ölelt a kebléhez. Ebben a pillanatban nem volt utca rongya, hanem a gyermekét mindenek felett szerető édesanyja.

André Timeur felöltözött. A kialakított összeg kétszeresét tette le az asztalra és eltávozott. Előbb azonban gyengéden simogatta meg a még mindig szepegő fiú fejét s ezt gondolta magában:

— Te mártir!

FIGYELMEZTETÉS

Tekintettel arra, hogy olvasóink igen nagy része lapunk egyes számait gyűjti és évvégén bekötte, felhívjuk olvasóink figyelmét arra, hogy lapunk bármelyik régi példányszáma a kiadóhatalban eredeti áron kapható. Ha tehát bármely régebben megjelent szám hiányzik, kérjük olvasóinkat erről minket egy lapon értesíteni és a hiányzó számokat megrendelni. Legcélszerűbb az árát előre beküldeni, mert utánvét mellett küldve 20 leiel drágább. Külföldi olvasóink lapunk bármelyik régebbi számát megrendelhetik ott, ahol a lapot szokták rendszeresen megvenni.

Évvégén az egybekötött számok egy több mint hat kilós hatalmas diszkötésű albumot képeznek, mely bármely könyvtárnak örök díszé marad. Egy ilyen teljes évi album tartalmaz 5 nagy regényt, 1200 drb. kitűnő novellát és számtalan más tudományos, szexuális cikket.

Diszbe kötve bolti ára 2000. - lei

Lapunk múlt évi teljes sorozata

kartonba kötve ára 560. lei.

Vizumokat és más megbízásokat
Bukarestbe 36 óra alatt elintézt
PINKERTONBOY
Timisoara — Telefon 75

Fratii Györfly Testvérek
Műbú orasztatolok
Timisoara II. Rákási ut 4. sz.
Kész butorok: háló, ebédlő, leány
és uri szobák, valamint irodabe
rendezések készítése szolid árak
mellett. 36

Sánta István

uri és női cipész

Gyárvaros, Bárány-uca 21. sz.
készít elegáns férfi és női cipőket
40 mérték után.
Javításokat soron kívül elintézt

a Grand Hotel mellett

Legszebb
frizurák,
maniküre.

Legjobb
hajfestés,
hajápolás

Legolcsóbb
illatszerek és
pipeccikkek,
P. TODOROV,
női és férfi-
fodrász
Timisoara, str
Alba Iulia

„Schwaszta”

cipők

42

elsőrendűek és tartósak

II., Csáky-utca 8. - Bejárat Dózsa u.

A „Káviár” nyomdája
**TIPOGRAFIA
UNION**

Izléses nyomtatványok
pontos határidőre —

Majthényi Károly

Elefon 11-29 Timisoara, III. Doja u. 6 Elefon 11-29
Elvállal vízvezeték, csatornázás és vilanyszerelés, házi telefon és gázkályha
javítást, berendezést és mindenféle lakatos munkát szolid áron.

„Aradi Közlöny”

Erdély legjobb és legolvasottabb politikai magyar napilapja.

DIJTALANUL

hallgatható a XX. század
csodája és a világ
összes művészei

Katzky gramofon- szalonjában

Timisoara, Belváros Merci u. 10.

Gramofonok és lemezek
nagy választékban!

FENYŐ
METALOGRAFIE
TIMISOARA
TELEFON 19-51

ASTRA
FABRICA DE VAG
ARAD

ENERGIA

FENYŐ

GRAM

TÁBLITE DE RECLAMĂ IN METALE
REKLAM FÉMCIMKÉK
REKLAME METALL-SCHILDER

Egy-, két-, három- és négylámpás
Rádió-készülékek
erős és tiszta hanggal, **rend-
kívül olcsón** szerezhetők
be lapunk szerkesztősége révén.
Készülékek szakszerű javítása
vagy átszerelése vidékről is.

Tipografia UNION „Káviár” könyvnyomdája. Lugoj

Lapunk

kiadóhivatala

keres :

Szatmár
Nagybánya
Székelyudvarhely
Kolozsvár
Nagyvárad
Arad
Dés
Gyergyószentmiklós
Nagykároly
Nagyszalontán

ügyes kiadóhivatal tisztviselőket, agilis és kellő fellépéssel, főleg helyi ismerettel bíró munkaerőket, lehet nő is.

Előnyben részesülnek azok, akik lapoknál már dolgoztak!

Pályázhatnak: Nyugalmazott jegyzők, tanítók, állásban lévő, vagy szintén nyugalmazott tisztviselők, akik esetleg, mint mellékkeresetet üzhetik.

Javadalmazás: Megfelelő havi fix és magas százalék. Összkereset circa: 6-8000 Lei havonta.

Csak komoly és feltétlenül megbízható, szorgalmas, agilis és kellő személyi garanciával bíró egyének pályázatai jöhetnek figyelembe.

Írásbeli ajánlatokra a kiadóhivatal ad bővebb felvilágosítást.

Kiadóhivatal: Timișoara, II. Str. I. Maiorescu 13. sz.

A szabadon
gondolkodó
kulturáló
lapja!

Iránya :

A modern nő elhelyezkedése társadalmi életünkben, tekintettel korunk nemi műveltségére és a modern testkultúrára.

Munkatársai:

Orvosok, tanárok, orvosnők és gyógypedagógusok.

Célja :

A testkultúrának minél szélesebb rétegben való terjesztése és a nőnek modern társadalmi nevelése.

Megjelenik :

Első száma november hó végén.

Egyelőre csak belföldön lesz terjesztve.